

אלה הדברים דברי אלקים חיים שיצאו בקדושה ובמהרה מפ"ק הקדשים
אביר הרועים אדמו"ר הק' תה"צ ר' **אברהם יעקב מסאדגארא**
זצוק"ל—תתן אמת ליעקב—חסד לאברהם :

פרשת בראשית

בגדלות ומדמה צנפשו כי הוא לומד
ומתכלל בהתלהב' שקר היא ונהפוך הוא כי
כי ע"כ גורם שאין לו נימוס למעלה ואף
יכול לקבל מ"א"ם צ"ה. והנה בכל הדברי'
ח"א צלי אתערותא דלתתא ובצריאות
העולם לא הי' אתעדל"ת אך איתא
בסברים שהשי"ת רואה כוף מעשה במחשב'
תחלה שישראל יקבלו את התורה ויהו
בשביל ישראל שנקראו ראשית ובשביל
התורה שנק' ראשית. ולכן בתחלה כתי'
בראשית ברא אלקים שם אלקים בלבד כי
בתחלה מוכרח להיות בצחי' אלקים ע"י
נימוס ואח"כ כתי' ביום עשׂה ה' אלקים
ארץ ושמים. כי שמש ומגן ה' אלקים
כנ"ל

בראשית ברא אלקים את השמים והא
הארץ כרש"י בשביל ישראל
שנקראו ראשית ובשביל התורה שנקראת
בראשית. עוד יש ראשית ראשית חכמה
יראת ה' כי כתי' שמש ומגן ה' אלקים
היינו כי ח"א לבוא לאור הרחמים שם הוי'
אלא ע"י לימוד שם אלקים יטעם כי
השי"ת הוא ח"א ח"כ אף יכול האדם
לקבל ממנו אף כתי' אני לדודי ודודי לי
כמו שהאדם עושה למטה כך נתעורר למעלה
וכשהאדם ירא מהשי"ת אזי כ"כ נתעורר
למעלה כי אם האדם יודע שכלות ענינו
וירא תמיד שאינו ראוי לקבל מהשי"ת אזי
כ"כ נתעורר למעלה לימוד כביכול ועי"ז
ראוי לקבל מהשי"ת אבל כשהאדם הוא

פרשת בראשית שנת תרי"ט

העולם. איתא בראשית צ' ראשית ותרגומו
בחכמהא כי כתי' ראשית חכמה יראת ה'
היינו שיש חכמה עילאה וחכמה תתאה
מעילא לתתא נק' ענוה כדכתיב עקב
ענוה יראת ה' ומתתא לעילא הוא נק'
יראת

בראשית ברא אלקים את השמים והא
הארץ. פרש"י בשביל ישראל
שנקראו ראשית ובשביל התורה שנק' ראשית
דרבי. אני אימר בשביל התורה ובשביל
ישראל שנק' ראשית ברא הקב"ה את

יראת ה' כי ענוה הוא רק צמי שהוא גדול מחזירו ומשפיל א"ע ומדמה א"ע לחזירו זהו נק' ענוה. אבל מי שהוא דומה לחזירו ומדמה לו אין זה ענוה ע"כ כתי' במשה עניו מכל האדם כי ה' גדול מכל אדם והי' מדמה עלמו לכאז"ל זה נקרא ענוה. וגם בפירש"י במקום שאתה מולא גדולתו שם אתה מולא עמוותותו כי הוא ברא כל עלמין ומחי' כל דברי עוב"ז והוא יחזקך בשביל ההורה שנקראה ראשית ובשביל ישראל שנקראו ראשית ברא כל עלמין. היינו הוא ה' מלבוש ומלמס עלמו כביכול בהמורה וברא בזה את העולם ונתן חיות לכל אדם ולהעולם זה נקרא ענוה וזה בראשית ברא אלקים — אלקים בגימטריא הטבע. היינו ב' ראשית הג"ל ה' מלמס עלמו כביכול וברא את כל העולם וכ"כ לריך האדם לירא את השם היינו לראות בשפלות עלמו ולהבין שכל חיותו הוא מהשם שנתן לו כדי לעבוד אותו בזה החיות ולירא

ממנו יתב' כדכתיב שמו מרס עיניכם וראו מי ברא אלה וזה בראשית ב' ראשית היינו ב' חכמות הג"ל שבשבילם ברא השי"ת את העולם ולריך האדם להבין את לבבו לעבוד את השם ולידע שהשם ית' יעזור לו כמאמר כל הבא לטהר מסייעין לו. היינו שהשי"ת מלמס עלמו כביכול להשפיע לו וזהו בראשית ברא אלקים היינו שהשי"ת מלמס עלמו להשפיע חיות לכולם

בראשית. פירש"י אין המקרא אומר אלא דרשני בשביל המורה שנקראה ראשית ובשביל ישראל שנקראו ראשית תבואתו ואמר הרב זל"ה שרש"י הק' רמז בזה על הדורש ברכים. שלא יהי' כוונתו לשום פני' אחרת רק לשם כבוד המורה ובשביל ישראל ללמד תורת ה' וזהו שאמר אין המקרא הזה אומר אלא דרשני להאדם הדורש שלא תדרשנו רק בשביל המורה ובשביל ישראל ולא לכונה אחרת.

פרשה נח שנת תרי"ד

היינו שכל מי שעובד הג"ל והוא עדיין בהמדות אין להם ג"כ מנוחה כי כ"ז שהוא בהמדות אין לו מנוחה כלל אבל הלדיק שהוא כמו משרע"ה שהוא למעלה מהמדות זה הלדיק אפשר בכחו להיות לו מנוחה וזה אלה תולדות נח נח היינו הלדיק הג"ל בכחו להיות לו מנוחה. נח הוא מלשון מנוחה אך זה הלדיק אינו אומר אינו מבקש מהשי"ת רק מתנת אדם וזה אלה תולדות

אלה תולדות נח נח איש לדיק חמים הי' בדורותיו את האלקים התהלך נח. פירש"י תולדותיהם של לדיקים מע"ט. הענין הוא הנדיק העובד את השם אזי במעשי' טובים שלו ממשיך לעולם שפע ומנוחה אינו אומר כתיב ורשעים כים נגרש ויגרשו מימיו רפש וקטן היינו הרשעים מחמת שרודפים בכל עת. אחר תאוותם אין להם מנוחה כלל וזה לעומת זה פשה אלקים

תולדות נח היינו הנדיק הנ"ל אינו מבקש כ"א מתנת חנם נח הוא לשון מנוחה וזה הנדיק יכול להתנהג בעבודת השי"ת וזה את האלקים התהלך נח. אלקים בגימט' הטבע אך הענין שהנדיק הנ"ל מתנהג

ע"כ הטבע

פרשה נח שבת ר"ח שנת בת"ר

בזה יש ג"כ כמה אופנים כשאדם יש לו שכל יש לו מקום יראה מהשי"ת מפני שהשי"ת מעניש ולבו נשבר בקרבו אז והאלקים עשה שיראו מלפני'. השי"ת מסבב סיבות שיזכור האדם וישבר לבבו בקרבו.

וזהו שאיתא יראה מילתא זוטרתא לגבי משה כי במשה כתי' והאיש משה ענו מאד מכל האדם וכו' משה הי' בעלמו לבבו נשבר בקרבו והי' אלל עלמו שפל מכל ולכן הי' יראה מילתא זוטרתא לגבי משה ולא הי' צריך לבוא ליראה שעי"ז יהי' לבו נשבר בקרבו כי אלל משה כתי' והאיש משה ענו מאד והי' לו בחי' ענוה שהיא יראה וזהו יראה מילתא זוטרתא לגבי משה לא שחי' יראה דבר קטן רק מחמת שהי' האיש משה עניו מאד והי' בעלמו לבו נשבר באמת הי' יראה מילתא זוטרתא לגבי'. א"א אלל אברהם כתי' ואנכי עפר ואפר והי' ג"כ אלל עלמו שכל מאד והי' לבו נשבר באמת ולא הי' צריך לבוא מקודם לבחי' יראה ולכן כתי' אלל אברהם אלקים אשר התהלכו אבותי לפני' כי אומר אני כי אברהם הלך לפני בחי' אלקים שזה נק' מה שהשי"ת מסבב סיבות שיבוא ליראה ויהי' לבו נשבר ואברהם

פתח אני אומר שבת נתן השי"ת לישראל ור"ח עושין ישראל להשי"ת וכשחל ר"ח בשבת אז ישראל הם שווים להשי"ת ואז הוא הי' אחד ושמו אחד

א"ת תולדות נח נח איש לדיק תמים הי' בדורתי את האלקים התהלך נח ופרש"י ז"ל באברהם כתי' התהלך לפני והי' תמים שלא הי' צריך סעד לתמכו אבל בנח כתי' את האלקים התהלך נח שהי' צריך סעד וכו' בדורתי יש דורשין לשבח בדורותי' היה לדיק ואלו הי' דורו של א"א ע"ה הי' לדיק יופר ויש דורשין לגנאי וכו' כתי' זבחי אלקים רוח נשברה אני אומר אימתי נקרא תמים כשהוא זבחי אלקים רוח נשברה כשהלב נשבר באמת ויודע שפלות ענמו יגדלות השי"ת ואז נק' תמים אומר אני קוב"ה משתווש במאנין הצירין — כשלב אדם נשבר זבחי אלקים רוח נשברה נעשה כלי לקבל מהשי"ת ונק' תמים רק אני אומר איך אפשר לבוא לבחי' זבחי אלקים רוח נשברה ע"י יראה רק איש יראה ואית יראה יש יראה עילאה ויש בחי' והאלקי' עשה שיראו מלפניו רק

הי' נחשב לכלום ולא הי' חושב עצמו לכלום. והי' בעמנו לבו נשבר בקרבו. ויש דורשין לשבח בדורותי' הי' לדיק כשהי' דור שפל כזה הוא הי' צחי' זכאי אלקים רוח נשברה והי' לדיק תמים אלו הי' בדורו של אה"ע"ה שלא הי' דור שפל כזה הי' לדיק יותר הי' נח צודאי לדיק כמו אברהם וזהו אלה תולדות נח נח איש לדיק תמים הי' בדורותי' פאר ווחם איז ער גיוועזן תמים. כי את האלקים התהלך נח שהי' לו יראה מהשי"ת והי' צחי' זכאי אלקים רוח נשברה ע"ז הי' תמים. אני אומר בכלל שכל אדם מישראל לריך שהי' לבו נשבר בקרבו כי הכלל כשהאדם מדמה עצמו שהוא תמים ומהכלל ולומד אז הוא בעל מוס וכשמתפלל ולומד ויודע שפלות עצמו והוא צחי' זכאי אלקים רוח נשברה יכול להיות תמים

ואברהם הלך למעלה מבחי' זו. וזהו האלקים אשר התהלכו אבותי לפני' אצל אלל נח כתי' את האלקים התהלך נח כי אומר אני הדור של נח הי' בשפלות גדול ולא הי' בשום אופן שהי' אלל עצמו שפל מהם ויהי' לבו נשבר בעצמו ולכן הי' לריך להיות את האלקים התהלך נח כמו שפרש"י ז"ל שהי' לריך סעד לתמוכו שהי' לריך לבוא לצחי' יראה אצל באברהם כתי' התהלך לפני שלא הי' לריך סעד שלא הי' לריך לבוא צחי' יראה והי' אלל עצמו נשבר באמת וזהו ויש דורשין אותו לשבח ויש דורשין לגנאי בדורותיו הי' לדיק אצל אלו הי' בדורו של אברהם לא הי' נחשב לכלום כי אומר אני מחמת שהי' בדורותי' שהי' דור שפל כזה הי' מוכרח להיות את האלקים התהלך נח אצל אלו הי' בדורו של אברהם לא

פרישה לך

בקש שלום ורדפהו יוכל להיות שלום ביניהם וע"ז כתי' לא על הלחם לבדו יחי' האדם כי על כל מוצא פי ה' יחי' האדם להוניה לפני ה' בזה זה דיבורים קדושים בזה"פ וזה על מוצא פי ה' וזהו לך מאריך שימנע עצמו בכל הדברים מארצות וליך בדרך הממולע שילך כמו שז"ה השי"ת כנ"ל וזהו שפרש"י ז"ל להנאתך ולעזובתך כי עושה זה כרזון הבוי"ת ויוכל לבוא לחכמה העליונה וזה נק' הארץ אשר אראך חכמה העליונה הגם שיש מדרגה יותר העליונה מזה היינו שלא לקבל מיות משום דבר

גשמי

לך מאריך וממולדתך אל הארץ אשר אראך כתי' סו"מ וע"ט בקש שלום ורדפהו כתי' לב חכם בימיו ולב כסיל בשמאלו כי מלך הי"ט מושך הלב לשורש הקדושה לעשות בכל יכלתו רק טוב כרזון ה' ימנע היל"ר מושך הלב ר"ל לכל הגשמיים ועכ"פ יראה כל האדם בכ"ד למנוע מן הגשמיים בכל יכולתו כמש"כ בש"ע לעשות דבר זה רק שהי' לו נח לעבודתו ית' לעסוק בתורה ולהתפלל ולקיים רק מלות השי"ת וזהו סו"מ מכ"ד גשמיים שבו וממותרות רק וע"ט ע"ז הדרך וזה

גשמי רק לקבל חיות מה' לבדו כמאה"כ מולא פי ה' יחי' האדם אך עכ"פ יראה
לא על הלחם לבדו יחי' האדם כי על כל האדם לילך בדרך הנ"ל:

פרישה וירא שנת תרי"ט

עם י"ה שס"ה זכרי עם ו"ה רמ"ח והם
התרי"ג מלות ונחמזין עם שם הוי' שם
הרחמים וזהו וע"ט לעבוד לה' ולעסוק
בתורה ובמלות וגם לבעמים עושה אדם
מלות אנשים מלומדה אך מחשבתו להשי"ת
מחשבה טובה הקב"ה מלרפה למעשה היינו
ע"י מחשבה טובה הקב"ה מלרף ומזכך גם
המעשה וכשארם סו"מ וע"ט יוכל לבוא
להתגלות אלקות וזהו וירא אליו ה' באלו
ממרא כשארם הוא בבחי' ממרים הייתם
עם ה' היינו שהילר מתגבר עליו לשום ה'
בהנגד ואז יכול להתגבר עליו ולעבוד לה'
ובאמת הוא טוב יותר כשארם מזכר הרע
ולוקח ממנו הטוב לעבודתו ית' וזהו וירא
אליו ה' באלו ממרא אני אומר כשארם
עובד ה' בהתלהבות לרץ ליתן לב ולהאמין
ולהבין שהתלהבות בא לו מהשי"ת שנתן
לו והוא לא פעל מאומה וזהו והוא יושב
פתח האוהל כחם היום היינו שכל התלהבות
לרץ להתבונן בלבו להבין שהוא עדיין
בפתח וזהו השער לה' ולא התחיל עדיין
כלל לעבוד לה' בהמדות יראה והאבה
ולידע כי לך ה'. הגדולה והגבורה והת"ת
כי כשארם סובר שגחו ופועל ידו פעל
עבודתו אז הוא גופל ממדריגתו אבל
כשמבין שהוא מהשם הוא ית' עוזר לו שיוכל
לעבוד אותו ית"ש באהבה ויראה:

ממרא

וירא אליו ה' באלו ממרא והוא יושב
פתח האוהל כחם היום אני אומר
כתיב שויתי ה' לנגדי תמיד הענין הוא
כי ילע"ז עשה אלקים לב חכם לימינו ולב
כסיל לשמאלו כמארז"ל כל הגדול מחבירו
ילך גדול ממנו גם איתא בכל יום ילכו
של אדם מתגבר עליו בכל וגם זה עשה
השי"ת לטובה כי תענוג תמיד אינו תענוג
ע"כ עשה השי"ת שיהי' לאדם מלחמת היצר
לעבודתו ית' והעלה לזה שויתי ה' לנגדי
תמיד היינו לשום תמיד הנ"ל בהנגד ולהאמין
בה' באמת יותר מהשגה שלו כי על השגה
יוכל הילר להתגבר אבל על אמונת ה'
באמת יותר מהשגה ע"ז אינו יכול להתגבר
זה שויתי ה' לנגדי תמיד היינו כשארם
הוא בהנגד כשהילר מתגבר עליו אזי הענה
לשום ה' בהנגד ולהאמין כי מכה"כ והוא
בס הוי' שם הרחמים שהוא למעלה מהשגה
ושם אין להילר שום שליטה כלל אני
אומר כשארם עושה כן וסור מרע אז יכול
להיות ועשה טוב לעבוד ה' בכל ולעסוק
בתורה ולקשר עלמו בהשי"ת כי קוב"ה
ואוריייתא וישראל חד אינון וגם המדות חד
אינון עם השי"ת כדכתיב בכל המקום אשר
אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתך
ותרגמו בכל אתר ראשי שכינת' בגוו'
איתי לוותיך ואברכיך ואיתא בזוה"ק שמי

כשארם רואה שפלותו אין זיין נידריקייט קאן ער ווערן אכלי להשראת השכינה וזהו וירא אליו ה' באלוני ממרא כשארם רואה שפלותו. הוא יכול להעשות ע"ז בלי להתגלו השכינה :

וירא אליו באלוני ממרא כתיב שויתי ה' לגנדי תמיד. אומר אני כי אפי' בא ח"ו יסורים על אדם ועונשים לריך לחפש בזה רחמים ולהאמין שהכל הוא לטובתו כמ"ש נחום איש גם זו לטובה כי ע"י יסורים לבו של אדם נשבר ובא לידי תשובה וכדרך שהאדם מתנהג כן הקב"ה מתנהג עמו וממשיך האדם ע"ע רחמים משם הוי' ב"ה שם הרחמים וזה שויתי ה' לגנדי תמיד אפי' ע"י התנגדות בחי' דין בא לידי שם הרחמים וזהו פי' אעשה לו עור כנגדו שאפי' בתוך התנגדות שלו בקש לו ע"י שגריך האדם לעבוד להשי"ת בבחי' כנגדו שהוא הי"ה"ר ולהסתכל בכל דבר תאוה בפנימות דבר המחי' אותו ולהשליך ממנו החיטות כי כ"ד מהקדושה כמו שהי"ה"ב ואחת מחי' את כולם וזהו. נדיקים ילכו צם ופושעים יכשלו צם שהנדיקים עובדים את השי"ת בכל אובכים בבחי' התנגדות וזהו וירא אליו. ה' באלוני ממרא מלשון ממרים הייתה עם ה' רלה לומר אפי' בכל דברי עוה"ז הגוטה לענין רע גם מזה ראה והביט אלע"ה בבחי' המחי' אותו ודבק א"ע לנקודה הפנימיות שבתוכה והשליך ממנה החיטות וזהו סו"מ וע"כ

במרא בגי' אפי' גם בתכלית החומר רחם שהכל מה' ההגלות אלוקותו ית' שויתי ה' לגנדי תמיד. והוא יושב פתח האוהל כחוס היום היינו כדכתיב פרחי לי שערי דק וחיתא הבא לטהר מסייעין אותו היינו כשארם מקבל עליו עומ"ש ע"ז יכול לעבוד לה' בכל המדות וזהו וירא והנה שלשה אנשים נכבים עליו היינו בהג' קווים בהם קיים העולם אע"פ שיש זיין מדות והענפים אבל העיקר הוא הוא הג' קווים אהבה ויראה ות"ת ובאם האדם מקבל ע"ע עומ"ש יכול להיות לו ההגלות אלוקות אך היא רק בתות"פ וע"י המילה וירא אליו ה' באלוני ממרא גם בכל דברים גשמיים ה' לו ההגלות אלוקות :

צדק עשה לי אלקים. כי מיראה עלאה נמשך שמחה ומיראת עונש נופל למרה שמחה ח"ו. יש ג' ספי' נמשכין מז' היות וכנגדם כ"ח עיתים י"ד נמשך מזיין מדות הקדושים וזלע"ז בסט"א י"ד להיפך ח"ו ולכן כל ימיו של יחזק ה' בטובה שהוא ה' למעלה מן המדות כי יחזק בגימטרא ח' היות ורוב ימיו של יעקב ה' בלער כי ה' בתוך המדות כי יעקב בגי' ז' היות רק בעת שה' בשמחה כתב בזה"ק שה' שמו ישראל ל"י רא"ש להורות שהוא למעלה מן המדות שהוא ג' ראשונות. וירא אליו ה' באלוני ממרא פירש"י נגלה אליו בחלקו ממרא בגי' אבר

פרשה חיי

נמוכה כנגד אש ומים כתיב וגילו ברעדה וזהו ושמנת שרה בקרית ארבע נו שמיתין הד' יסודות הוא חזרון היינו ע"י שהוא מחבר א"ע להש"ת כנ"ל וע"ז באים לזה העיקר הוא יראה לקבל עומ"ש כי יראה יקרא זה השער לה' לדיקים יבואו בו ומלכותו בכל משלה וזהו ואברה' זקן בא צימ' ציומן עלאין ע"י וה' בך את אברהם בכל ב' ה' לאברהם ובכל שמה זהו היראה ועומ"ש כנ"ל בגי' צ"ן וזהו הבס של זה העולם מלכותו בכל משלה מלא כל הארץ כבודו:

ותמת שרה בקרית ארבע. האמת ידוע כי הדיקים צמיחתם קרוים חיים דהאדם נבנה מד' יסודות שכל יסוד בעליו הוא רק כעס מיסוד האש גבה רוח מרוח תאוות ממים עלצות מעפר וכולם הם רע לאדם וכל מדה הוא הפכיית למדה האחרת לכן הרשעים קרוים מתים אלל כשאדם מדבק עלמו להש"ת ובהש"ת כתי' המשל ופחד עמו עושה שלום במרומיו וזאת הוא התחברות ארצית בין הד' יסודות וזוהי נכנעים אלל האדם כנגד רוח הוא רוח

פרשה תולדות שנת תרי"ט

קיום העולם כי על ג' דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמ"ח היינו זה העולם שהוא צבחי' אלקים בגי' הטבע. ולר' האדם ליתן לב לראות שם חיות ה' ולירדע שהקיום ככ"ד הוא מחיות ית' ולעבוד בכל הדברים להש"ת. וזהו שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה. אלה היינו כשיש לאדם אהבה זרה ושאר מדות רעות לריך להפכם לאהבת ה' לאהוב ת"ח ולתת לזקה ושאר מדות אכן א"א שיתגבר רק באופן שיאחו מקודם מדה ההפכיות כדליתא לעולם ירגיז אדם היל"ט על יזה"ר היינו לראות קודם שיהי' לו יראה חלקים לירא מהש"ת ואח"כ יוכל לעבוד את ה' במדתו היינו באהבת ה'. וכן כשיש לאדם מדת הכעס ורניחה לריך להגביר מדת האהבה מקודם לאהוב את ה' ואח"כ יוכל לאחו

אלה תולדות יחזק בן אברהם אברהם הוליד את יחזק אני אומר כתיב סו"מ וע"ט בקש שלום ורדפהו העינין הוא כי האדם נולד במדות רעות שמתאוהו תמיד לתאוות רעות היינו אהבה זרה ויראה זרה ושאר מדות רעות ולריך האדם להפוך המדות הרעות לעבודת ה' היינו מאהבה זרה לאהבה את ה' וזהו סו"מ וע"ט להשליך הרע וליקח אותה האהבה ושאר מדר"ע. לעבודתו ית' ולריך לדעת שבכ"ד מהעולם חיותם מחיות הבזבז"ה המוסתר בכ"ד אף בהמדות רעות מוסתר חיות ה'. ולהרחיק עלמו מהם בדבר שהאדם מוכרח לעשותו. אמרו קדש עלמך במותר לך. ולריך לעשותו אך למענו ית' וזהו שאמר הכ' שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה חלה נקראים הג' קווים. וזהו

ילחק וזהו בראשית ברא חלקים היינו
 לימוס. כי העולם נברא בשביל המורה
 ובשביל ישראל שנקראים ראשית. ובכדי
 להיות שבר ועונש. ה' מוכרח לשתף מדה"ד
 בחדר וזהו אלה תולדות ילחק בן אברהם
 אברהם הוליד את ילחק, היינו שה' מוכרח
 להשתתף מדת ילחק במדת חסד כי טבע
 של אש לעלות למעלה ואין זה הולדה
 וטבע המים לירד למקום נמוך ואין זו
 לימוס אבל העולם ה' לריך להולדה.
 וגם להלימוס ע"כ שיתף הקב"ה שני
 המדות ביחד חו"ג וזהו התחברות מדת
 אברהם במדת ילחק נעשה רחמים ויעקב
 איש חס יושב אוהלים וזהו קיום העולמות
 ולריך האדם במדות הנ"ל להתדבק להשי"ת
 היינו באהבה לאהבה ה' וביראה לירא
 מהשי"ת וכן בשאר מדות ולהשליך הרע כי
 מי שאינו אוחז רק בהרע ורודף תמיד
 אחר תאוות רעות וכיחוף ר"ל זהו נק' עשו.
 ואיש הישראלי לריך לבחור בהטוב ולעבוד
 בהם להשי"ת וע"י התחברות נעשה רחמים
 ושלוש שיעקב איש חס יושב אוהלים:

לאחוז במדתו. היינו ביראת חלקים ולדבק
 בו ית' וזהו סו"מ וע"ט בקש שלום ורדפהו
 היינו כשמרחיק עלמו מהרע שבמדות
 ועושה אהבה ויראה אך להשי"ת אז נק'
 בקש שלום ורדפהו כי ע"י התחברות חו"ג
 נעשה שלום ורחמים. וזהו אלה תולדות
 ילחק בן אברהם פרש"י יעקב ועשו האמו'
 בפ' היינו כשהאדם עובד את ה' באהבה
 ויראה כנ"ל ומחבר ימין ושמאל. אז
 בהתחברות חו"ג נעשה רחמים ויעקב איש
 חס יושב אוהלים ונק' אדם השלם. אבל
 אם האדם אוחז רק בהרע שבמדות ליתן
 חיות בהקליפות ר"ל אז נק' בחי' עשו כי
 זלעמ"ז עשה חלקים. וזהו אל חלקים ה'
 דבר ויקרא ארץ כי כן נקראים האבות.
 והם המרכבה להשי"ת כדכתי' אלה תולדות
 השמים והארץ בהבראם אל תקרי בהבראם.
 אלא באברהם. היינו שהשי"ת ברא העולם
 במדה"ח כדכתי' אמרתי עולם חסד יבנה
 אך שהקב"ה רואה כי א"א שיתנהג העולם
 רק במדה"ח. כי העוה"ז מהנהג בבחירה
 להיות שבר ועונש. ושיתף עמו מדה"ד מדת

פרשה תולדות שנת בת"ר

היינו האדם הכולה לעבוד את ה' לריך
 לראות שיהי' האהבה והיראה מהשי"ת
 כדכתי' ראשית חכמה יראת ה' כי איתא
 לעולם ירגיז אדם יל"ט על יזה"ר היינו
 אדם שצא להרע לריך להצביר עלי' שלא
 לעשותו. אך מקודם לריך להיות בטל רעוק
 מפני רעו. היינו לבטל רעו מכל התאוות
 ולהצביר

ארה תולדות ילחק בן אברהם אברהם
 הוליד את ילחק. ופרש"י יעקב
 ועשו האמורים בפרשה. כתי' סו"מ וע"ט
 בקש שלום ורדפהו. אומר אי הן בסו"מ
 והן ע"ט. היינו בין בל"ת בין במ"ע.
 בכל לריך להיות בקש שלום ורדפהו
 כדאיתא הלומד תורה בדו"ר פרכת לעילא

זכרי שיהי' הצמירה בין טוב לרע ויהי' סכר ועונש. וזהו פי' אלה תולדות יחזק. היינו זהו פעולת הג' והלימוד יעקב ועשו האמירים צפ' זכרי שיהי' היכר בין טוב לרע ויהי' סכר ועונש. אלה תולדות יחזק בן אברהם. אברהם הוליד את יחזק כי כתי' אמרתי עולם חסד יבנה השי"ת ברא את העולם זכרי להיטב לבריותי' אך ע"י מדה"ח א"ל לקבל אך ע"י מדה"ר כדכתי' ביום נשות ה' אלקים ארץ ושמים היינו ע"י התכללות חו"ג שמאלא בימינא נעשה רחמים כדכתי' אל אלקים ה' דבר ויקרא ארץ וע"י הלימוד אז היכולת לקבל. וזהו אברהם הוליד את יחזק ויחזק בן אברהם. היינו כשברא על האדם לפעמים יסורים ח"ו כתי' דין זהו ג"כ חסד השי"ת שפי"ז יבוא האדם לעשות תשובה. אלה תולדות יחזק בן אברהם היינו לפעמים כשברא יסורים על האדם הוא באמת כמו רחמים זכרי לעשות תשובה. וזהו אברהם הוליד את יחזק כי ע"י נעשה מהיסורים לחזק וזהו ידוע כי כשהאדם עושה תשובה. אז נמתק הדין ונעשה יחזק. כה יתן ה' שיומתקו הדינים מעל כל ישראל אבי"ד:

ולהגביר על הרע ואז יכול לעשות ראונו ית' וכשברא האדם לאהבת תאוות העוה"ז לריק לירא מהבזבז"ה ולהרחיק עניו מהרע פי"ז וזהו יכול לבוא לאהבת השי"ת היינו ע"י שמר"זק עניו מהרע מפני יראת השי"ת. אך מכני יראת העונש. עכ"כ ברא מזה היראה לעבור להשי"ת במדת האהבה וכמו שכתבנו היינו כשהאדם כועס או שהר מדות ומחשב בעניו שפי"ז נהרחק מהקדושה ופי"ז מוכרש עלמו מהרע אז ברא יי"ה זהו לאהבת ה' כ"כ בע"ט לריק לבית מההבזה הנ"ל ליראת ה' כי האדם העובד לה' נידך חז לירא מהשי"ת ולהיות בשכלות בעניו כי באם האדם שמחשב בעלמו בעובדו אז עבודתו אינו כלום אך האדם נריק להיות בשפלות בעבודתו ולירא מהשי"ת וזהו בקש שלום וירדכו כי ע"י האהבה והיראה שמכלל שמאלא בימינא עי"ז נעשה כלום. וזהו יעקב ועשו האומרים צפ' כי ע"י התכללות שמאלא בימינא נעשה מדה יעקב הנק' תם וזהו אלה תולדות יחזק בן אברהם. כי כתי' כי אמרתי עולם חסד יבנה וכתי' בראשית ברא אלקים. אך הענין הוא כי לב חכם בימינו ולב כס"ל לשמאלו והשי"ת עשה הדין והנימוס

פרשה ויצא שנת תרי"ד

ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה. כתי' שבע יכול לריק וקם. כי לריק הנדיק לינתק ממקומו ושרשו כדי להגב' הגימיות שבעולם. דהנה יש ז' יצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה. כתי' שבע יכול לריק וקם. כי לריק הנדיק לינתק ממקומו ושרשו כדי להגב' הגימיות שבעולם. דהנה יש ז' יצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה. כתי' שבע יכול לריק וקם. כי לריק הנדיק לינתק ממקומו ושרשו כדי להגב' הגימיות שבעולם. דהנה יש ז'

לקום. וזהו לדיק וקס. ויפגע במקום כי בכל מקום שהלדיק הולך פוגע במקומו של עולם כי בשעתן עלמו ממקומו ושרשו הוא משאיר רושם כדי שיהי' רשימו ניכר ויוכל לחזור למקומו בנקל וזהו ויפגע במקום היינו במקומו וגם במקום שהולך ומחזיר עלמו לאחריו כדכתי' גבי הש"ת דומה דודי ללצי ואמרו חז"ל מה לצי זה רץ ומחזיר ראשו לאחריו כך הקב"ה. והלדיק הוא ג"כ כך כנ"ל וזהו שפרש"י יאל לדיק מן המקום עושה רושם היינו שמשאיר רושם במקום שהולך משם וגם במקום שהולך לשם עושה רושם ומחזיר לאחריו לזכור שלא לשכוח את מקומו ושרשו. וזהו והנה סולם מולבד ארלה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו :

כת"י ושכתי בשלום אל בית אבי והי' ה' לי לאלקים. היינו כי כתי' אשרי אדם מפחד תמיד וייקשה לצי יפול ברעה. א"ל כי לריך האדם לירא מהש"ת תמיד הן כשהקב"ה מתנהג עיזו במדת רחמנות הן ח"ו להיפך ואדרבה א"ל כשהקב"ה מתנהג עם האדם במדת רחמנות

לריך עוד יותר לקבל עלי' עול מ"ש ושיהי' לו יראה מהש"ת. וזהו אשרי אדם מפחד תמיד. אבל ומקשה לצי יפול ברעה דאית יראה ואית יראה יראה ה' ויראה רעה רעועה לאלקאה וכו' וזהו שתאמר יעקב ושכתי בשלום אל בית אבי היינו כשיהי' לי טוב והשלום ארבע בו ג"כ במדת ילחק מדת יראה. היינו לירא תמיד מהש"ת גם בעת שיהי' לו טוב והי' ה' לי לאלקים היינו גם בהקב"ה כנ"ל יראה לבוא למדת אלקים היינו יראה. והאלקים עשה שיראו מלפני' וזהו אשרי אדם מפחד תמיד כי כתי' עבדו את ה' בשמחה וגילו ברעדה היינו גם בה' שהיא השמחה והטוב לריך אדם לירא מה' ולהיות בעלמו בשכלות וזה יראה אמיתות ולא להמתין עד שיבוא ליסורים ח"ו לירא עי"ז מהש"ת וזהו והי' ה' לי לאלקים מבחי' הוי' מבחי' רחמים לריך האדם לראות לבוא ליראה משם הוי' בחי' אלקים הוא הכלי להתקבלות הטוב כי שמש ומגן ה' אלקים אבל כשהאדם בא לגלות אז היא שצירות הכלים ח"ו וא"ל לו להתקבל וזהו והי' ה' לי לאלקים היינו הכלי להתקבל הטוב מה' ית' :

פרישה וישלח שנת תר"ט

אש מדה"ג ואעכ"כ כדי לעשות רצונו ית' הם מהצטלים ממלאכותם ונעשה שלום באהבה בעבור רצונו ית' וזהו המשל ופחד עמו עושה שלום במרומי' וכ"כ באדם לב חכם בימינו ולב כסיל בשמאלו היינו כי באדם

וישלח יעקב מלאכים לכניו אל עמי ארלה שער שדה אדום אני אומר כתי' המשל ופחד עמו עושה שלום במרומי'. ואיתא שזה מיכאל וגבריאל א"ל מיכאל נק' מים מדה"ת וגבריאל נק'

נא' זה העולם. אז הוא מחבר כל המדות להשי"ת להעלותם לשמו ית' ויש כה תאמרון לאדוני לעשו כה אמר עבדך יעקב עם לבן גרתי היינו כשהאדם יורד לעוה"ז אז נא' עוה"ז ארון אכלו ואז לריך לקיים כל התרי"ג מלות ולעשותם הכל למען יעלה אוחם להשי"ת כי לבן הוא אותיות נבל היינו עוה"ז וכשירד לשם לריך ליקח הכל לעבודת השי"ת ולקיים כל התרי"ג מלות א"א מדת יעקב נא' אהבה ואחדות היינו מדת אברהם היא מדה"ח ומדת יצחק היא מדת גבורה אבל ליעקב אין לו מדה מיוחדת אך הוא האחדות משניהם כי בהתחברות חו"ג נעשה רחמים וו"ש יעקב קטנתי מכל החסדים כי במקלי עברתי את הירדן ועתה הייתי לשני מחנות היינו כשראה יעקב כי יש לו התנגדות מעשו ולא רהבטל ממנו אמר קטנתי מכה"ח כי במקלי עברתי את הירדן בבחי' האחדות במדה"י. ועתה הייתי לשני מחנות שיש לי התנגדות ואני במדת האחדות ועו"ז אינו נהבטל ממנו ועו"ז התפלל להשי"ת א"א קטנתי מכה"ח היינו שגריך כאו"א להבין כשעובד להשי"ת שעבודתו לא מכחו ומיכועל ידי' אך חסד השי"ת שנתן לו החיוב הזה ולשבר לבו עבור זה וזהו מדת יעקב אבל אם יש לו גדלות בעבודתו וסובר שהוא מכח ידו ופועל ידיו הניבדה כזו נא' בחי' עשו ואח"כ אמר זהו שאיחא במדרש ויאבק אש עמי חד אמר זהו מייכ"ל יחד

אחד זה יביאל

וישראל יעקב מלאכים כרש"י מלאכים
ממש כתי' לב חכם לימינו ולב
כסול

באדם יש ילד"ט וילד"ר זה נא' מדה"ח
זהו נא' מדה"ג. ולריך האדם בכל מדה
שבו אך לעשות רצונו ית' ולאז כל אפי'ן
שון כי יש מי שיש בו מדה זו ויש שיש בו
מדה אחרת ולריך כאו"א ליקח מדתו
לעבודת השי"ת וכשאדם עובד ה' במדה
שבו אזי הוא ממשיך עו"ז שבע לזה העולם
זה השפע נא' מלאך לשון שליחות היינו
כמו שהשי"ת פועל איזה פעולה באיזה
מדה לזה העולם נא' הפעולה בבחי'
מלאך כ"כ האדם העובד ה' וממשיך
שפע הג"ל נא' בבחי' מלאך. אך האדם יכול
לפעול בין למוצב בין לרע לט ב ע"י מעשי'
הטובים ולהיכך ח"ו ע"י מעשיו הרעים
והחילוק הוא הנעשה ממוצב נא' מלאך.
ולהיכך ח"ו בלשון אחר ולריך האדם לעשות
אך הטוב בהיודות ולבטל רצונו מיפני רצון
השי"ת וזהו בטל רצונו מפני רצונו ואז
נעשה רצון יראי' יעשה. היינו האדם הג"ל
נעשה ליגור להמשיך שפע וצרכה לזה
העולם. וזהו ואני הכלתי לך ה' עת רכין
היינו כשאדם מתפלל ועובד ה' בהמדות
אז הוא עושה העת רמון. וזהו הענין שאמר
התנא אם שגורה תפלתי צפי יודע אני
שהוא מרואה ומקובל היינו שהתכילה היא
בלא מ"ז וכלי שום פני' והיא אך לו ית'
אז בודאי היא מרואה כי אז נעשה בהתכלה
הזאת עת רצון וזהו ע"י פתי"פ. וגם
בעיני עוה"ז שהאדם מוכרח לעשותם כגון
אכילה ושת' ושאר פנינים לריך האדם
לחבר המדות ולעשותם אך למעני ית'.
וזהו ישלח יעקב מלאכים לכנ"י אל עשו
אמרו ארנה שעיר שדה אדום — שדה אדום

מעלה כל הדברים גשמיים להשי"ת להנתיק את הרע וע"כ נק' עשו אחי' כי כשהאדם מכניע את הרע שלו. נעשה כ"כ בכל העולמות ונכנע כל הרע וזהו כה תאמרן לאדוני לעשו כה אמר עבדך יעקב. ולכאורה למה אמר אדוני רק איתא כל הגדול מחזירו ילדו גדול ממנו ואפי' כשהאדם עושה לה' תמיד איתא אל תאמין בעלך עד יום מוסך כי הילר מתגבר על האדם בכל פעם כדאיתא בכל יום ילדו ש"ה מתגבר עלי' ואפי' כשהאדם מתגבר על הרע תמיד. אך בשעה חדא מביא דעתו ממנו אז תיקף הילר מתגבר עלי' ולריך האדם להיות בשפלות בעלמו ועי"ז יכול להגביר על הרע כדכתי' טוב נקלה ועבד לו היינו עי"ז נעשה הילר עבד ויכול להגביר עלי' כדאיתא חיוה גבור הכובש את ילדו וזהו כה תאמרן לאדוני לעשו כה חזיר עבדך יעקב עס לכן גרתי ואחר עד ע"ה ויהי לי שור וחמור. ולכן נק' בחי' אהבה וגרתי מל' יראה כדכתי' כי יגרתי וכו' שור וחמור היינו שהי' עובד להשי"ת באהבה ויראה גם בכל דברי עוה"ז להמתיק את הרע וירא יעקב מאד וכו' קטנתי מכה"ח כי במקלי עברתי את הירדן ועשה הייתי לשני מחנות היינו כי האדם לריך להיות כדכתי' בכל לבבך במדת האחרות ואז ברמות ה' דרכי איש ויעקב הי' בשפלות בעלמו וראה שהוא בהתחלקות שלא בעל אלאו עדיין הרע וז"ש קטנתי מכה"ח כי הייתי לשני מחנות במדת התחלקות וע"כ ירא. וישלח יעקב מלאכים מלאכים ממנו היינו כי י"ט נקרא מלאך וילה"ר נק' בלשון אחר

כסיל משמאלו זה ילה"ט וילה"ר. ואיתא לעולם יגביר אדם יל"ט על ילה"ר. היינו כשהאדם בא למדות רעות לריך לירא מהשי"ת ולהגביר על הרע. ולעשות אך טוב להשי"ת. ולזה לריך האדם שיהי' לו אהבת השי"ת ואז כשכא לו אהבת עוה"ז יכול ליקח אותה לאהבת השי"ת אך ח"א לבוא לזה עד שיהי' לו יראה מה' תמיד להגביר עי"ז על הרע אזי יוכל לעבוד לה' בכל המדות וכשהאדם הוא סו"מ ועי"ט אז יכול להיות בכל דרכך דעוה לעבוד חז"ה הן בבחי' סו"מ והן בעי"ט כדכתי'. וההבנת את ה' אלקך בכל לבבך ואיתא בגי' זי"ט וזילה"ר כי לריך האדם לעבוד את ה' גם זילה"ר היינו כי יש מלות שגריך להם גם מדת הילה"ר וכשהאדם עושה אותן הדברים אך למענו ית' אז ממתיק גם הרע כי עובד גם בו להשי"ת וזהו נק' בכל דרכך דעוה להעלות גם כל הדברים גשמיים לעבודת השי"ת וזהו ברמות ה' דרכי איש גם חוי"ב יסלים איתו כי כתי' כי מלאכי ילדו לך לשמךך בכל דרכיך ולכאורה הי' לריך לכחוב בדרך. אך הענין ה' א כמו שאיתא בכל לבבך זי"ט וזילה"ר שגריך לעבוד לה' בכל הדברים הגשמיים זהו ג"כ בכל דרכך דעוה וזהו הענין ברמות ה' דרכי איש היינו שכל הדברים והדרכים הגשמיים לעבודתו ית' אז גם חוי"ב יסלים איתו שגם הרע נמתק כשהאדם מכניע את הרע שלו אז נכנע הרע של כל העולם. ויהו וישלח יעקב מלאכים אל עשו אחי' ולכאורה למה נאמר אחי' אלא הענין הוא כי יעקב הי' עובד לה' בכל המדות והי'

אחר אבל יעקב הי' עובד לה' גם ככל נק' גם הוא בל' מלאך וזהו מלאכים הדברים הגשמיים להמשיך את הרע וע"כ ממש :

פרשה וישלח

עליו ע"כ לריך האדם לעבוד לה' בכל עניני עוה"ז ואז מלאך רע בע"כ יענה אמן. וזהו וישלח יעקב. מלאכים לפניו אל עשו אחיו ויהי לי שור וחמור כי יעקב הי' לו קוב עוה"ז ועשו נק' הרע מעוה"ז וזהו ששלח לו ויהי לי שור וחמור היינו שהי' עובד לה' בכל עניני עוה"ז כמו שאיתא עם לבן גרתי ותרי"ג מלות שמרתי ואי' מעלה אותם לה' וזהו למאול חן בעיך כי ע"י שהי' עושה גם עניני עוה"ז להשי"ת ע"כ מלאך רע בע"כ יענה אמן. כי באמת הי"ט מושך הכל לעובד והי"ה"ר מושך רק לרע מהיפוך להיפך. וכן יעקב ועשו הי' מהיפוך להיפך. אך ע"י שאדם עושה בכל מדה להשי"ת ומתנהג עמו לה' היינו בעושר כדי ליהן לדקה וכן באכילה ושת' בכדי שיהי' לו כח לעבוד לה'. ובכל עניני עוה"ז עושה הכל לעבודת השי"ת אז מעלה הכל לה'. ומלאך רע בע"כ יענה אמן ונעשה הכל טוב :

וישלח יעקב מלאכים אל עשו אחיו כו' עם לבן גרתי ויהי לי שור וחמור הי' למאול חן בעיך אומר אני כתיב לב רבם לימינו כו'. היינו כי יש בכל אדם לב רבם לימין ולב כסיל לשמאל הי"ט והי"ה"ר. הי"ט מושך את האדם לרוחניות לעבוד לה' בכל הדברים לעשות הכל לה'. ויהי"ר הי' להיכוך שמושך את האדם להבלי עוה"ז לעשות המיד הרע. אך אדם הישר נריך לראות שיהי' אללו כמו בהלדיק. היינו כי בהלדיק מלאך רע בע"כ יענה אמן. מטעם כי חוץ שריך האדם לעסוק בתות"פ לריך לעבוד לה' בכל עניני עוה"ז ועושה הכל לשמו ית'. אז מלאך רע בע"כ יענה אמן. היינו באמת כי רוב התרי"ג מלות הוא מעניני עוה"ז וכשעושה אותם לה' אז הרע נתבטל להטוב וכן ח"ו להיכוך כשאדם עושה הרע ותאוות עוה"ז. הי"ט נתבטל ממנו להרע ואף כשלומד ומתפלל אח"כ הוא צפניות ומ"ז כי הרע מחגבר

פרשה וישב שנת תרמ"ו

כתיב אשרי אדם מפחד תמיד ומקשה לבו יפול ברעה כי הגה הלדיק רואה ומסתכל בכל דבר בחיות שלו בדכתיב ואתה מחי' את

וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען. פירש"י בקש יעקב לישב עלולה קפץ עליו רוגזו של יוסף. דהגה

אדם כולם ע"כ מתירא מהשי"ת וזהו יראה עלאה והלדיק שהוא ביראה עלאה אינו חסר כלום וזהו אשרי אדם מפחד תמיד שיש לו יראה עלאה ומקשה לבו זהו מי שאין בו יראה ה' יראה הרוממות יפול ברעה מוכרח ליפול ביראת העונש ראוה רעה לאלקאה ב' וזהו וישב יעקב בארץ מגורי אביו ר"ל יעקב ה' לו פחד יחזק אביו כי מגורי הוא לשון יראה ע"כ בקש יעקב לישוב בשלום מחמת שאין חסר לו כלום לאשר התדבק ביראה עלאה אמנם

פרשה וישב שנת תרי"ט

שהוא עובד ה' ונותן לב לדעת שכל דבר יש חיותו ית' כדכתיב ואתה מחי' את כולם ומלכותו בכל משלה ומאמין כי לא על הלחם לבדו יחי' האדם כי על מולא פי ה' יחי' האדם אז השי"ת כביכול מתלבש לתם לו שפע וחיות והוא בלי יסורים כדכתיב כי אחרתי עולם חסד יבנה היינו מדת אברהם ומדה זו נק' מים והטבע של מים לירד למקום הנמוך היינו שהשי"ת ברא את העולם במדה זו בכדי להשפיע שפע לכל העולם רק שהי' מוכרח להיות ע"י מלוא כדכתיב בראשית ברא אלקים אך יש שני בחי' אלקים ה' שהשי"ת מלאים עלמו כביכול להשפיע שפע וחיות לכ"ד ואיתא כשאדם אין לו יראה ה' אז מוכרח לבוא ליסורים כדי שיוכל לקבל מהשי"ת ואז ודרך חיים תוכחת מוסר וא"ל לו לבוא לדרך חיים אך ע"י תוכחת מוסר היינו

וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען אלה הולדות יעקב יוסף. אני אומר כתיב אשרי אדם מפחד תמיד ומקשה לבו יפול ברעה אומר אני הענין הוא שצריך כ"א לירא מהשי"ת ולידע שהוא עתיד ליתן את הדין וחשבון כדכתיב והאלקים עשה שיראו מלפניו היינו אלקים הוא מדה"ד ולקבל עליו עי"ז עומ"ש ולידע שמכה"כ ודע כי על כל אלה יביאך אלקים במשפט ואז הוא מקבל מהשי"ת ואינו צריך לבוא ליסורים אבל ומקשה לבו יפול ברעה היינו כשאינו נותן לב לדעת שהכל הוא מהשי"ת וליקח הכל לעבודתו הוא מוכרח לבוא ליסורים כדי שיוכל לקבל שפע וחיות מהשי"ת כדכתיב ודרך חיים תוכחת מוסר היינו כי באמת א"ל להביט בשמש כ"א ע"י מנן כך א"ל לקבל מהשם אך ע"י לימא' בחי' אלקי' אך הענין הוא כך אד' הישר

נהשפיע ולהעלותו קפץ עליו רוגזו של יוסף כדכתיב ויוסף הוא השליט הוא המשכיר לכל עם הארץ היינו שהי' מוכרת להיות שבע יפול לדיק וקס לעבוד לה' בכל עניני עוה"ז ולהעלות הכל להשי"ת וזהו להגידק ואדם הפשוט לריך עכ"פ כשעושה עניני עוה"ז להאמין שחיותו הוא מהשי"ת כי לא על הלחם לבדו יחי' האדם ואז יכול להשפיע לזה הדבר וזהו אשרי אדם מפחד תמיד היינו שמקבל עליו עומ"ש אבל ומקשה לבו יפול ברעה מוכרת לבוא ליראה עלאה ריעה רעה לאלקאה ב' כי שמש ומגן ה' אלקים אני אומר כשאדם עובד ה' לריך להיות והחיות רלוא ושוכ היינו לידע שהוא מהשי"ת ולא מכחו ולשבור לבו כדכתיב קטנאי מכה"ת ומכל האמת אשר עשית את עבדך היינו שהוא מהשי"ת ועי"ז נריך לשבור לבו כי מי שיש לו גדלות בעבודה הוא נופל ממדריגתו וזהו ושכתי בשלום אל בית אבי והי' ה' לי לאלקים היינו לידע שהוא מרשי"ת וזהו בקש יעקב לישב בשלום קפץ עליו רוגזו של יוסף שלריך להוסיף בכל פעם בעבודה כי הכל הוא מהשם יתברך:

היינו יסורים כי שמש ומגן ה' אלקים וזהו ושכתי בשלום אל בית אבי והי' ה' לי לאלקים היינו כי שבע של מים לירד למקום הנמוך וטבע של אש לעלות למעלה ולריך אדם לכלל שמאלא בימינא ולעבוד לה' גם בכל עניני עוה"ז היינו באכילה ושת' ושאר ענינים וזה נק' בכל דרכיך דעהו ואז והי' ה' לי לאלקים היינו אז יכול לקבל מדה"ד ברחמים וא"ל לבוא ליסורים אך לריך להיות והחיות רלוא ושוכ היינו כשהוא עובד לה' בכל המדות ויש לו יראה עלאה אזי לריך לירד לזה העולם ידוי להעלותו כדכתיב ויאל יעקב מבאר שבע וילך חרנה היינו כשהוא למעלה מן המדות לריך להיות שבע יפול לדיק וקס שירד לתוך המדות בכדי להגביה להשי"ת וזהו וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען ופירש"י איתא במדרש בקש יעקב לישב בשלום קפץ עליו רוגזו של יוסף אמר הקב"ה לא דיין ללדיקים מה שמחוקן להם געוה"ב אלא שמבקשים לישב בשלום בעוה"ז היינו מגורי ויעקב הי' במדריגה שהי' לו יראה עלאה והי' למעלה מן המדות אלא בכדי שהי' לו שייכות עם זה העולם

פרשה וישב שנת כת"ר

והשי"ת רולה שירא מלפניו ולפעמים שאין לאדם יראה ה' השי"ת שולח עליו יסורים כי אית יראה ואית יראה ריעה רעה לאלקאה ב' ואם האדם מתבונן אז שהיסורים הם מהשי"ת בא מזה ליראה ה' זהו לאדם הפשיט

וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען אלה תולדות יעקב יוסף בן שבע עשרה שנה. כתיב ושכתי בשלום אל בית אבי והי' ה' לי לאלקים הענין הוא כי לריך האדם קודם הכל לירא מהשי"ת

הפשוט אבל להנדיק ושבתִי בשלום אל בית אבי והי' ה' לי לאלקים היינו גם כשהשי"ת מתנהג עמו במדת הטוב והשלום בחי' ה' אז ג"כ ירא מהשי"ת כדכתיב אשרי אדם מפחד תמיד וזה שאמר יעקב בשלום אל בית אבי היינו כמו שאמר ושמרני בדרך הזה ונתן לי לחם לאכול ובגד ללבוש שיתנהג עמי במדת הטוב אז ג"כ והי' ה' לי לאלקים בחי' יראה מהשי"ת כתיב סו"מ וע"ט א"א אי אפשר לו לאדם להיות סו"מ אך שיהי' לו מקורס יראה ואז כשבא הרע מפריד הוא ממנו ע"י יראת ה' ולע"ט צריך האדם לראות שיהי' לו השתוקקות לאהבת השי"ת כי לפעמים ע"י יראה יכול האדם לומר מי אנכי לבוא לעבוד להשי"ת בקש שלום ורדפהו זהו דרך הממולע כי א"א לעבוד לה' אך באהבה ויראה ביחד ואז אוריייתא בדור"ר פרחת לעילא כי לפעמים שאדם מתפלל מחשב מי אנכי לעמוד לפני מלך גדול ומורא וירא מהשי"ת אז צריך לבוא למדת אהבה לידע כי השי"ת הוא רחום ושוכן את דכא ולפעמים שאדם מתפלל בגדלות אזי צריך לבוא ליראה לחשוב מי אנכי לעמוד לפני מלך גדול ומורא השי"ת בקש שלום ורדפהו דרך

הממולע וזהו וישב יעקב בארץ מגורי אביו מלשון מגור לשון יראה בארץ כענן כי א"א לעבוד הרע אך ע"י יראה וזה שאיתא כשראה יעקב אלופיו של עשו התחיל לירא מאל לכת של כלבים וכו' אלה תולדות יעקב יוסף פירש"י בקש יעקב לישוב בשלום קפץ עליו רוגזו של יוסף היינו כי הלדיק אינו צריך להיות תמיד במדת היראה אך במדת הטוב מטעם כי צריך לעבוד לה' בכל גם באכילה ושת' ובכל עניני עוה"ז להגביהם לשמו ית' וזהו בחי' בקש שלום ורדפהו לאחוז בשני ראשין באהבה ויראה. וזהו פי' אלה תולדות יעקב יוסף היינו תולדות הלדיק להוסיף בכ"פ לעבוד להשי"ת בכל דברי עוה"ז, בן שבע עשרה שנה ש"ע צג' טוב היינו לאחוז במדת הטוב כנ"ל וזהו וישב יעקב בארץ מגורי אביו וישב לשון ערבה. אומר אני כי האדם צריך לירא מהשי"ת ולקבל עליו עומ"ש כי בלא זה אפי' כשעובד להשי"ת הוא מעורב טוב ברע וכשהוא מקבל עליו עומ"ש אז מברר הטוב מהרע וזהו אלה תולדות יעקב יוסף שלריך להוסיף בכל פעם לקבל עליו עומ"ש וזהו בן שבע עשרה שנה צג' טוב כי אז מברר ונעשה כולו טוב.

פרשה וישב שנת תרכ"א

וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כענן אלה תולדות יעקב יוסף כתיב ושבתִי בשלום אל בית אבי והי' ה' לי לאלקים. אומר אני כתיב שויתי ה' לנגדי

שם לו הטוב מה' לריך לירא ולשמד משמו
 ית' כדכתיב קטנתי מכה"ח ומכל האמת
 ודע כי על כל אלה יביאך אלקים במשפט
 כי כשהשית מתנהג עם האדם במדה"ד
 ח"ו צוודאי לריך לירא מה' כדכתיב ואלקים
 עשה שיראו מלפניו אך גם בהטוב לריך
 גם כן להיות לו יראה ממנו ית' וזהו
 ושבתי בשלום אל בית אבי והי' ה' לי
 גאלקים שגם כשיהי' לו הטוב והשלום יהי'
 ה' מדת החסד ג"כ לאלקים בחי' יראה
 כדכתיב קטנתי מכה"ח וזהו וישב יעקב
 בארץ מגורי אביו פירש"י צקש יעקב לישב
 בשלוה להגביר על הרע וזהו צקש יעקב
 לישב בשלוה וישב יעקב בארץ מגורי אביו
 מלשון מגור ויגר מואב גורו לכם מפני
 חרב מלשון יראה וע"י היראה מתגבר עלמו
 על הרע כדאיתא איזה גבור הכובש את
 ילדו היינו ע"י מדת היראה יכול להיות
 התגברות על הרע אלה תולדות יעקב
 יוסף היינו כי באמת הלדיק ע"י היראה
 יכול לעלות למעלה מכל המדות שלא יהי'
 לו שייכות עם עוה"ז ושלא יהי' לו מלחמת
 היצר כלל ע"כ אמר אלה תולדות יעקב
 יוסף להוסיף בכל פעם בעבודה ובה רלה
 השית שיהי' הבחירה תמיד ע"כ מוכרח
 בכל פעם לבוא למטה ממדריגתו בכדי
 להוסיף לעבוד לה' בהמדות וזהו צקש יעקב
 לישב בשלוה אמר הקב"ה לא דיין וכו' אלא
 שמבקשין לישב בשלוה בעוה"ז בלי מלחמת
 היצר קפץ עליו רוגזו לבוא לקטנות בכדי
 להוסיף לעבוד לה' בכל עיני עוה"ז לחקן
 כל המדות להעלות אותם לה' כי יש ג'
 קווים שבהן קיום העולם כדאיתא על שלשה

דברים העולם עומד היינו חסד דין רחמים
 ויעקב הי קו אמלעי ואיתא כל העולם
 חורה דרו"ר כרחק לעילא היינו כי מדת
 אהבה הוא מדת הדבקות ונצת היראה
 אע"פ שהוא ענין התרחקות כי מו' שירא
 מהדבר הוא מתרחק ממנה אבל זהו רק
 מיראת עונש אבל כשבא מיה ליראה עלאה
 לירא מה' בגין דאיהו רב ושליו אז עי"ז
 מתקרב להשית ואיך אפשר התקרבות
 ע"י היראה אומר אני כי באמת השית
 הוא א"ם והאיך אפשר לאדם לקבל מא"ם
 אך ע"י שאדם מלמס עלמו ורואה בשפלותו
 ופחיתות ערבו ובגדלות השית עי"ז השית
 כביכול ג"כ מלמס עלמו להשפיע לו טוב
 ועי"ז אפשר התקרבות מה' כדכתיב לב
 נשבר וגדכה אלקים לא תבזה כי בלא זה
 ח"א לאדם הגס יהעב לקבל שפעו ממנו
 ית' אך ע"י השכלות והלמנוס אז כח
 נעשה למטה כ"כ נעשה למעלה ג"כ למאוס
 כביכול וכ"כ ע"י זו היראה מה' אפשר
 ההתקרבות לשמו ית' לבוא מזה היראה
 לאהבה ונתדבק בה'. וזהו וישב יעקב
 בארץ מגורי אביו כי יעקב מדת אהבה
 ויחזק מדת היראה וע"י יראה ואהבה אלה
 תולדות יעקב יוסף יכול להשכיע הטוב
 להעולם כי כתיב בראשית ברא אלקים
 וכתוב אמרתי עולם חסד יבנה ואיתא
 שהשית רלה לבדוא את העולם במדה"ד
 ראה שאין העולם מותקיים שחפס כדכתיב
 ביום ברא ה' אלקים ארץ ושמים ועי"ז
 קיום העולם וכ"כ כשאדם עובד לה' באלו
 המדות יכול עי"ז להשפיע הטוב להעולם
 כי ע"י אהבה לבד ח"א ההתנהגות כדאיתא

אין עמך ישראל יכולים לקבל רוב ח"א אך ע"י שיתף אהבה ויראה עובד כי ע"י אהבה הוא התבטלות וכן נעשה רחמים ואפשר הקיום וההשפעה ע"י יראה בלבד הו' ההרחקות ג"כ לעולם.

פרשה מקץ תרי"ד

מולקות וזלע"ז עשה אלקים הרי כ"ח ובגלות המדות הטובות נבלעות בתוך הרעות והנה יש אסור ומותר וקדוש ואסור הוא רובו רע ומיעוטו טוב ובדבר האסור אין לדעת שמה לעשות הבירור פן ח"ו יפול הנופל ולא יקום ובדבר המותר הוא רובו טוב ומיעוט רע ובדבר הקדוש הוא כולו טוב ובדבר המותר לר"ך האדם לרדת שמה ולהתאמץ ולהפריד ממנו את הרע אשר בו לעשותו כולו טוב וזה קדש עלמך צמות לך ובגלות נבלעו המדות הטובות בתוך הרעות והו' ולא נודע כי צ"א אל קרבה כי פרעה לא ידע אשר בתוכם ולא ראה כי באמת גם שם כח השי"ת בדכתי' ואתה מחי' את כולם וכשבא יוסף אמר על ז' פרות הטובות וז' שבלים הטובות חלום אחד הוא כי עשה שם יחוד בתוך המדות ולהלן אלל שבלים הרעות ופרות הרעות לא כתיב חלום אחד הוא כי המה משלמא דפרודא ואון שם יחוד כלל ע"כ השם יעץ בלבנו אהבתו ויראתו ויגלה לנו קץ הימין אשר נזכה לעבדו שכן אחד אבי"ר:

וידוי מקץ שגתיים ימים ופרעה חולם ותרגומו והוה מסוף. דהנה יש קץ הימין וקץ הימים כדאיתא בכתוב בדניאל ועתה לך לגורלך ותגיה ותעמוד לקץ הימין דהנה יש יראה עלאה יראה תמאה יראה תמאה הוא יראת העונש דהנה בן חכם אשר עיני שכל לו ויודע ומכיר מי הוא אביו ממילא מהפחד ממנו אצל מי שנבער מדעת את אביו הוא מוכרח להראות לו שבט מוסר וכך הוא יראה עלאה מי אשר מכיר בהכרה ויודע את רבנות ויראת העונש הוא השער ליראה עלאה אצל שם עדיין הרע גובר בתוקף כדכתיב לפתח חטאת רובץ ובגלות אין נתגלה קץ הימין כ"א קץ הימים וע"כ כתיב ויהי מקץ שגתיים ימים כי הו' אז בזמן הגלות ויהי לשון לער לא נתגלה כ"א קץ הימים ותרגומו והוה מסוף דהוא סופא דכל דרגין וברעה חולם שבחי' עורף שם בתוקפא חולם מלשון ותחלימו ותחיינו וע"כ אז בגלות ראה פרעה כי שבלים הטובות נבלעו בתוך הרעות ופרות הטובות בתוך הרעות דהנה יש כ"ח עמים כי יש ז' מדות וז' מדות ושבעה שבעה

פרשה בקיץ שנת תרי"ט

השם אזי הוא מקשר הימים בזמין עלאין וזה קץ הימין ואית קץ הימים זה נק' קץ ע"ש קץ כל בשר היינו כמו שיש יומין עלאין כ"כ יש יומין תתאין וכל חיותם הוא מהשי"ת המלמלש עלמו כביכול לתת בהם חיות וכשארם אחוז בהרע ואינו עושה רק המדות הרעות ואז הוא מוריד הקדושה לקליפה ולא די שאינו מעלה אותה אלא שהוא מוריד הקדושה וזהו ויהי מקץ שנתיים ימים ופרעה חולם היינו כי יש שני קיץין כנ"ל ובגלות ויהי לשון ער כי אינו נתגלה כי אש קץ הימים ז' מדות רעות והטובות מוסתר בתוכן ואז פרעה הוא בחי' עורף חולם מלשון בריא מלשון קשה עורף היינו שאז יש התגברות להרע וז"ש והנה מן היאור עולות שבע פרות בריאו' וטובות מראה וז' פרות דלות ורעו' והבלענה ולא נודע כי באו אל קרבנה היינו שבגלות אינו רק מדות רעות קץ הימים אבל יוסף הי' ליע' הי' אומר שבע פרות הטובות ושבע שבלים הטובות חלום א' הוא היינו הוא הי' עושה היחוד ומפריד הרע מהטוב :

ויהי מקץ שנתיים ימים ופרעה חולם והרגומו והוא מסוף אומר אני סוף דבר הכל נשמע את אלקים ירא ואת מלכותו שמור כי זה כל האדם היינו כי כל סוף נק' ראש ג"כ ואית קץ הימים ואית קץ הימין. קץ הימין נק' סופא דכל דרגין ונק' ג"כ ראש כי זה נק' אמונה כשארם מלמין שמכח"כ אז בא ליראה ה' וכשארם ירא מהשי"ת ומקבל עליו עומ"ש אז יכול לבוא לכ"ד ע"כ נק' ראש ונק' סוף וזה הענין הוא כשארם קם צבוקר לריך להאמין שכל החיות מכל הצרואים ומכ"ד מחיות שבא מהשי"ת המשפיע בהם כדכתיב ואתה מחי' את כולם ולקבל עליו עומ"ש ולירא מהשי"ת כדכתיב כי אראה שמיך מעשה אלבעותיך ולעבוד השי"ת בכל המדות היינו באהבה ויראה ולתת לדקה ואז ממילא מתנהג כן כל היום כולו בטוב וכמו שמהנהג כל היום בטוב כ"כ הולך לישן בטוב כ"כ קם צבוקר בטוב וזהו דכתיב באברהם זקן בא בימים ואיתא בזה"ק בזמין עלאין היינו שאדם מתנהג בהימים בעצדות

פרשה בקיץ בת"ד

דרכי ה' לדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם כי האדם לריך להאמין כי ואתה מחי' את כולם ולראות שכל החיות מהכל הוא מחיות השי"ת הנותן חיות וקיום לכל דבר ולא להסתכל בגוף הגשם משום דבר אך

בחיות

ויהי מקץ שנתיים ימים ופרעה חולם שני קיץין קץ הימין וקץ הימים קץ הימין הוא מסטרא דקדושה וקץ הימים הוא קץ כל בשר מסט"א וכל סוף הוא תחלה ג"כ אך זלעז עשה אלקים כדכתיב ישרים

בחיות הרחניות מה' המוסר בו. וזהו לדיקים במיתתן קרוים חיים היינו מחמת שאינו רואה בכ"ד כ"א חיות ה' שיש בו ונפל הגשמיות ע"כ קרוים חיים כי עי"ז נתדבק במקור החיים אבל רשעים בחייהם קרוים מתים ע"י שאינם מביעים רק בהחומר העכור מהכל וע"כ קרוים מתים כי בלא חיות השי"ת נראה בבחי' מת וזה שבע יפול לדיק וקם כי איתא בל חזקוק והעמידן על אחת ולדיק באמונתו יחי' היינו הלדיק שמואמין שב'א חיות השי"ת לא ה' שיש קיום לכ"ד שבעולם וע"כ הוא משליך בל מדות רעות היינו אהבה זרה ויראה זרה וזה שבע יפול לדיק וקם שמשליך הרע מכל המדות וקם ועי"ז יכול להתדבק בהטוב בהשי"ת כי מסתכל אך בחיות ה' שיש בכ"ד וזהו קץ הימין ויש קץ הימים היינו שאינו מסתכל אך בהגשמיות ובאמת כולם גם הרשעים הסוף מהכל אך מחמת חטא אדה"ר נפל חיות אלקות בהרע עי"ז יש לו חן ויש תאוה להרע ובגלות אינו נזהרים לב לחיות אלקים המקיימם אך להגשמיות כי שקר החן וזהו ויהי מקץ שנתיים ימים היינו בגלות הוא קץ הימים והרע שולט וזה ופרעה חולם וכרעה הוא לבון עורף חולם הוא לשון חזק כי הרע מוציר והנה שבע פרות עולות מן כו' עובות מראה היינו כי יש שבע מדות דקדושה בדכתיב לך ה' הגדולה וכו' ובהם מדות האחרות כי כל מה שטושה הוא מחיות השי"ת וכן אהבה ויראה והת"ת הוא הכל לה' ותרענה באחו היינו בהאחדות כי

בהקדושה הוא מדת האחדות אבל שבע פרות הרי"ה לא כתיב ותרענה באחו כי המה מעלמא דפרודא כי לפעמים ירא מזם ואובח ל' ואינם במדת האחדות והבאנה אל קרבנה ולא נודע כי באו אל קרבנה היינו בגלות ואינם רואים בחיות אלקות המוסר בו כלל ואח"כ בו' שבלים הטובות והרעות היינו כי שבעה ושבעה מולקות ויש ז' וז' בקדושה וכן להיפך ויוסף ה' ל"ע ולדיק באמונתו יחי' ע"כ הפריד הטוב מהרע ואמר ז' פרות הטובות ושבע שבלים הטובות חלום אחד הוא ובהרעות אע"פ שהי' ג"כ שבעה ושבעה אע"פ כשנכחלק מהם הקדושה נשארים בבחי' מת וכן לריך כ"א להכריד הטוב מהרע לראות כי ואתה מחי' את כולם שכל החיות הוא מהשי"ת וזהו שאמרתי ויהי מקץ שהוא הסוף והתחלה היינו כי ע"י אמונה זה השער לה' לדיקים יבואו בו יכול לבוא לידי מדת היראה וע"י שאדם מואמין שהכל הוא מה' עי"ז הוא מתדבק בהשי"ת אבל מי שאינו מביע רק בהחומר העכור ואינו רואה כי סוף דבר הכל נשמע את אלקים ירא זה מביא אל הרע ואדם נריך תמיד לראות כי יש בורא שמים וארץ ומכה"כ ועי"ז הוא מדבק בהשי"ת כדכתיב החכם עיניו בראשו וכסיל בחושך הולך היינו החכם רואה כ"ד משורשו מחיות ה' ע"כ הוא מדבק עלמו בהשי"ת אבל כסיל בחושך הולך ומסתכל אך בהגשמיות אך אדם הישראלי לריך לראות בכל דבר חיות ה' ועי"ז יכול לדבק בהשי"ת :

פרשה מקץ שנת תרפ"א

אמונה בה' וע"י שאינו מאמין שכל החיות מדברי עוה"ז המה מהש"ת ע"י חוסר אמונה בא לפריקות עול ובא להרע ע"כ העיקר להאמין ועי"ז יכול האדם לדבק בהטוב וזהו ויהי מקץ שנתיים ימים ופרעה חולם ופרעה הוא לשון התגלות כי בהמדות עליונות אין שום השגה אך כשצא אל הכוף שנק' אללנו התחלה שם הוא התגלות הן מקץ הימין והן מקץ הימים וזהו דכתיב והנה מן הילור עולות שבע פרות טיבו' מראה ושבע פרות רעות ודקות כי למטה מעורב הכל טיב ורע ובכל מדה יש בו טו'ר וכשארם אינו מדבק עלמנו בהגשמות להסתכל בכ"ד שהגשם הוא הקיום ושקר החן והוא העיקר להלך אחר התאוה כמ"ש פרעה ולא נודע כי באו אל קרבנה היינו שאינו רואה בהחיות הרוחניות המוסתר בו זהו החן מכ"ד וללמלא יויר ח"ו העדר שפעו ומיותו מהבויות רגע אחד לא הי' לשום דבר חיים וקיום כדכתיב ואתה מחי' את כולם ומכה"כ אז הוא מפריד הטוב מהרע כמו שאמר יוסף בחלים פרעה חלום אחד הוא כי יוסף הי' ליע' ועשה היחוד והפריד הטוב מהרע כדכתיב שבע פרות הטובות שבע שנים המה ושבע שבלים הטובות שבע שנים המה חלום אחד הוא וע"י אמונה שהכל מה' וקבלת עומ"ש יכול האדם להתדבק בהטוב ואז קטון וגדול שם ועבד חפשי מאדוניו היינו שהרע נעשה לעבד אללו ויכול הוא לעבוד לה' ולהפריד הטוב מהרע. אני אומר ויהי מקץ מסוף שיינו התפלה

שהעיקר

ויהי מקץ שנתיים ימים. אומר אני מקץ לשון סוף כתרגומו והוא מסוף וכתיב סוף דבר הכל נשמע את אלקים ירא ואת מלכותו שמור כי זה כל האדם. וכל סוף הוא התחלה ג"כ היינו מה שנק' מלעילא לתתא סוף נק' אללנו התחלה וזה ראשית חכמה יראת ה' והענין היא העיקר קודם הכל לריך האדם לראות שיהי' לו אמונה בהש"ת ולהאמין בכל השגחה פרטיות ולקבל עליו עומ"ש לראות תמיד בגדלות הבויות ושהכל חיותו מהש"ת ואז ע"י שמקבל עליו עומ"ש וגזמין בכל השגחה פרטיות ועי"ז בא ליראת ה' כדכתיב ראשית חכמה יראת ה' ועי"ז יכול לעבוד לה' בכל המדות כדכתיב חולבה עמודיה שבעה לידע כי לך ה' הגדולה וכו' כמ"ש דהע"ה כי דהמע"ה הי' לו יראת ה' ע"כ הי' עובד לה' בכל המדות ואמר לך ה' הגדולה והגבורה ותפארת והגלח וההוד כי כל בשמים ובארץ לך ה' הממלכה והמתנשא לכל לראש אך איתא שזלע"ז עשה אלקים ויש בכ"מ טיב ורע גם איתא שיש קץ הימין וקץ הימים קץ הימין היינו כשארם יש לו אמונה ה' ומאמין שכל החיות מעוה"ז ומכל הברואים הם כולם מחיות ה'. השופע בם בכל עת ורגע כדכתיב ואתה מחיה אפ' כולם ומקבל עומ"ש אז עי"ז באמונה ועומ"ש בא לאמת ונתדבק בהטוב לעבוד לה' בכל ויש קץ הימים קץ כל בשר היינו מי שפורך ממנו עויו"ש והולך אחר גשמיות מעוה"ז עי"ז בא אז לכל העבירות לעשות הרע והוא מטעם מחוסר

שהעיקר תלייה בהתחלה כשהאדם קם בבוקר ומקבל עליו עומ"ש ועי"ז יכול לעבוד לה' בכל היום וכן ח"ו להיפך נעשה עי"ז כל היום וזהו מקץ מסוף כי תליא בהסוף ג"כ היינו כמו שהאדם שוכב בלילה כ"כ יכול לעמוד בבוקר וכ"כ יכול להסתגב בכל יום :

פרשה ויגש שנת תרי"ט

ואני תפלתי לך ה' ע"ר היינו אני ה' אני הוא ולא אחר אני ה' שמי וכבודי לאחר לא אתן וכשאדם מתפלל ויודע שהוא מהשי"ת בחי' אדני שפתי תפתח כי מכה"כ ונתן חיות לכ"ד ומתפלל אך לה' שפועה מים אין ומתכלל רק על הנילה"ק המוסתר בכ"ד כדכתיב בכל לרס לו לר ועת רלון היינו בתכלה כן הוא עושה ע"ר כי באם תפלתו של אדם אינו ע"ר אינו ע"ר ח"ו וזהו ויגש אליו יהודה מלשון תפל' ויאמר בי אדוני למען הנילה"ק ואז ידבר נא עבדך דבר באזני אדוני היינו אז נתקבלה תכלתו ונעשה ע"ר וזהו ואל יחר אפך בעבדך כי כמון כפרעה היינו שלא יפליט הרע ולא יהי' כמון כפרעה וכשאדם מתפלל עי"ז אז ואל יחר אפך בעבדך היינו אז אינו שוכ' מרן אף בהתלתו אך מתקבל ונעשה עת רמן :

ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדוני ידבר נא עבדך דבר באזני אדוני ואל יחר אפך בעבדך כי כמון כפרעה . איתא במדרש ויגש אליו יהודה יש ג' מיני הגשות הגשה לתפילה הגשה למלחמה הגשה לדורון ילכולם הכין עלמו יהודה וכ"כ לריך כ"א בתפלתו לג' הגשות הנ"ל היינו למלחמה כי תמיד בתפלתו של אדם הילר מתגבר עליו בחי' ולריך האדם למלחמה ולעשות תשובה כי כל המ"ז באים ע"י מעשיו הרעים ע"כ לריך לשוב עליהם ולהתגבר עליהם וכן לדורון כי כשאדם עושה תשובה ונותן לב לחקן הנילוות ולהעלותן מגשמיית שהוא פגם ע"י מעשיו הרעים זה נק' דורון וכן לתפלה הוא לשון נפתולי אלקים נפתלתי ולשון נמיד פהול היינו כשאדם מדבק עלמו בהשי"ת ויודע שמכה"כ והחיות מכ"ד הוא מהשי"ת הלמלם עלמו כביכול להחיותו בחי' אדני שפתי תפתח ועושה מים אין היינו שרואה בכ"ד גשמי רק הנילוך שיש בו ומתפלל רק על הנילוך הקדוש המוסתר בכל דבר בזה העולם ואז

פרשה ויגש שנת תרכ"א

ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדוני ידבר נא עבדך דבר באזני אדני ואל יחר

על הגשה לתפלה ויגש אליו יהודה כשארם
 עומד להתפלל לריך לראות קודם אליו
 שהכל הוא מהתעוררות השי"ת אדני שפתי
 תפתח ויאמר בי אדני שריך להאמין
 ולדעת כי השי"ת הוא אדון כל הארץ
 מכה"כ ואז ידבר נא עבדך דבר באזני
 אדוני הוא התפלה עולה ומתקבלת לרזון
 וכ"כ בהכנגד כשמאמין שהכל הוא מחיות
 ה' המתלבש בו לנכותו כנ"ל שהוא אדון
 כל הארץ אין הרע שולט בו וזהו ואל יחר
 אפך בעבדך שאין הרע שולט בו כי כמוך
 כפרעה פי' כמו בקדושה לריך להאמין
 שהכל הוא מחיות ה' כ"כ בבחי' פרעה
 בחי' עורק בהרע לריך להאמין אשר מה'
 כנ"ל. אומר אני בזמננו כשארם עומד
 להתפלל ויושב ללמוד ומדמה בדעתו שעיבד
 לה' במדות טובות תיקף מהחיל הכנגד
 להמשיכו להפיך ח"ו כי זלעז עשה חלקים
 אך העיקר הוא להיות לבו נשבר בקרבו
 באמת זבחי חלקים רוח נשברה לב נשבר
 וגדכה לידע שהכל הוא מחיות ה' ובכחו
 הוא עובד ואין מלדו שום דבר אף שהעיקר
 העבודה הוא ללמוד ולהתפלל בדו"ר אמנם
 תיקף שמתחיל בעבודה וחושב שעובד
 במדות הטובות נתעורר בו תיקף פניות
 והרהורים רעים ומ"ז וגיות ומבלבלים
 אותו ע"כ העיקר להיות נבזה ושפל בעיניו
 ולידע כי רק בחיות ה' ובכחו הוא עובד
 וזהו ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדוני
 היינו כשארם עומד להתפלל לריך לדעת
 בי אדוני שהכל הוא מאת ה' וגם בזה
 הוא רק כח השי"ת ומיותו ואז ידבר נא
 עבדך דבר באזני אדוני התפלה מתקבלת
 ואל

יחר אפך בעבדך כי כמוך כפרעה. כחיב
 שיתי ה' לנגדי תמיד היינו שריך האדם
 להאמין כי מכה"כ ואף בהיזה"ר עיקר
 חיותו הוא רק הניציה"ק מחיות ה' דבכל
 התאוות עיקר טעמם וריחם הוא רק
 הניציה"ק שלולא זאת ה' בלא ה' וזהו
 שיתי ה' לנגדי תמיד היינו אף בהנגד
 היינו היזה"ר לריך לראות ולהאמין כי הכל
 הוא מחיות ה' דבאמת שהקליפה הוא
 בחי' מת רק כל חיותה הוא מהניציה"ק
 וכשארם מאמין שאף בחי' הרע עיקר חיותו
 הוא מהשי"ת כדכתיב ואתה מחי' את כולם
 אז יכול לעשות גם מהרע טוב וזהו שיתי
 ה' לנגדי תמיד שהעלה אף הנגד להשי"ת
 וכ"כ בתות"פ ועבודה האדם לריך להאמין
 שהכל הוא מה' וכל עבודתו הוא באתערותא
 דלעילא אף שבאמת האדם לריך לעשות
 אתערותא דלתתא מכ"מ הכל הוא מהשי"ת
 כי מי הקדימני ואשלם וזהו אדני שפתי
 תפתח כי האדם בעת שעומד להתפלל
 ומתחיל בעבודתו לריך לדעת שהכל הוא
 מהשי"ת המתעורר בו אדני שכתי תפתח
 וכ"כ בדברים המותרים לריך לדעת שהכל
 הוא מהשי"ת בבחי' בכל דרכיך דעו וגם
 בדברים האסורים תאוות רעות והרהורים
 רעים הבאים לאדם לריך להאמין שהכל
 נשלח לו מהשי"ת עבור נסיון כדאיחא בשם
 הבעש"ט שהאדם לריך להאמין שכל המ"ז
 והתאוות רעות הוא הכל מהשי"ת בכדי
 לנכותו וכשמאמין כן אין הרע יכול לשלוט
 בו וזהו ויגש אליו יהודה אף שהפשט הפשוט
 הוא שיהודה נגש אל יוסף אמנם א"כ ה'
 לריך לכחוב ויגש יהודה אליו אך הענין קאי

אדם מתגבר עליו ואיזה גבור הכובש את ילדו ודוחה ממנו מ"ז וזהו הגשה למלחמה וכשדוחה המ"ז מתקרב להשי"ת ומעלה ג"כ הרהורים רעים להשי"ת וזהו בחי' דורון ואז יש הגשה לתפלה אח"כ יכול להתפלל כראוי ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדוני שרריך לדעת שהכל הוא בכת השי"ת וחיותו ואז ידבר נא עבדך דבר באזני אדוני ואל יחר אפך בעבדך.

ואל יחר אפך בעבדך היינו שאין הרע מתעורר כנגדו דא"כ רק שחושב שהוא טובד במדות נתעורר לעומתו מ"ז והרהורים רעים כי כמוך כפרעה כי זלע"ז עשה חלקים וע"כ לריך להיות שפל ולבקש עזרה מהשי"ת איתא במדרש יש הגשה לדורון למלחמה ולתפלה כל השלשה הגשות הם בהפלה כי תיקף כשעימד להתפלל נפלו לו מ"ז והרהורים רעים כי בכל יום ילדו של

פרשה ויגש

להאמין שהשי"ת מכח"כ וסובב כל עלמין ושכינה למעלה מראשותיו ואע"פ שאינו רואה לריך להאמין וזהו ויגש אליו לשון נסתר יהודה לשון תפילה ויאמר בי אדוני לריך להתפלל למען כי בי אדוני לא למעני ואם כשהוא כן אז ידבר נא עבדך דבר באזני אדוני אזי תפלתו מתקבלת ואל יחר אפך בעבדך ואל ישלט שום חרון אף טוב ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו:

ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדוני ידבר נא עבדך דבר באזני אדוני ואל יחר אפך בעבדך ופירש"י מלינו הגשה לדורון ולתפלה ולמלחמה היינו הגשה לתפלה לריך להיות הגשה למלחמה דא"כ בנ"י ילדו של אדם מהגבר ואלמלא הקב"ה עוזרו לא הי' יכול לו היינו כל יום ויום הי"ר מתגבר לזאת לריך הגשה למלחמה והקב"ה עוזרו לריך לידע שזאת הוא מה' גם לריך

פרשה ויגש

לפני הקב"ה ולהמתיק דינים וזהו ידבר נא עבדך כנ"ל באזני אדוני ואל יחר אפך וכו' וזהו מדרך הדיק ואדם הפשוט לריך לבקש מהקב"ה בעת עמדו להתפלל לפניו ית' שיוכל לדבר דיבורים לכני הקב"ה ויהי' דבריו לרצון לפניו כדכתיב ואני תפלתי לך ה' עת רכון וזהו ידבר נא עבדך דבר כנ"ל:

ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדוני איתא במדרש מלינו הגשה לתפלה הגשה למלחמה הגשה לדורון כי כשאיש הישראלי עומד להתפלל לריך לידע שהקב"ה מלכותו בכל משלה וממלא כל עלמין אפי' במקום שהוא עומד ג"כ מלא כבודו ומזה יתבטל במציאותו ואדם כזה יכול לדבר דברים

חנוכה

אומר אני הדלקה עושה מלוא היינו והנגלות לנו ולבנינו הוא ו"ה נק' דחילו והדלקה עושה המלוא כי איתא ורחימו ו"ה נק' תות"פ וכל הלומד תורה שאותיות מ"ל הם בחילוק א"ת ב"ש י"ה והוא מוסתר כי הנכתבות לה' אלקימו הוא י"ה ולא הגמה עושה מלוא.

חנוכה

הדלקה עושה מלוא. אין המקום מכבד הקב"ה ממשיך עליו חיות ממקום גבוה את האדם אלא האדם מכבד שבגבוה למקום שפלות שעומד וע"י מקומו כי באיזה מקום ומדריגה שאדם עומד אם אין מדליק את נפשו בנר מלוא ותורה אור אינו כלום ואם מדליק את נפשו בנר מלוא ותורה אור ועושה תשובה

א' דר"ה טבת שנת תבר"ך

איתא הדלקה עושה מלוא ולא הגמה. א"א הדלקה עושה מלוא היינו המלוא עושה הדלקה ע"י שאדם עושה מלוא הוא מאיר אור החיות ונשמתו כדכתיב כי נר מלוא ותורה אור וע"י המלוא הוא מאיר הנשמה כדכתיב נר ה' נשמת האדם עושה מלוא כדי להשיג ולהתגדל אז הנחה אין עושה מלוא כי העיקר הוא ההדלקה היינו האדם לריך לראות באיזה בחי' שהוא לעשות המלוא להאיר נפשו כי אין המקום

חנוכה שנת תר"ר

הדלקה עושה מלוא. אומר אני מה שעושים בהדלקה והתלככות זהו עושה המלוא

המלוה . הדלקה עושה המלוה ולא הנחה עושה המלוה כי איתא אין המקום מכבד את האדם אלא האדם מכבד את מקומו היינו כי אין הדבר תלוי בזה שהוא מקומו של אדם כי אע"פ שהוא צר שכל ובעל תורה ואין עושה המלוה בהתלהבות ודו"ר רק מלות אנשים מלומדה אין עושה היחוד ואינו נקרא עושה המנוה אבל אם האדם עושה מלוה בכוונה והתלהבות אע"פ שהוא צר שכל קטן ההדלקה הו עושה מלוה :

החובות נקרא יו"ט של חול היינו כי הוא חול וגומרין בו את ההלל לכן

יום ה' דחובות

באו לכל המדות וזהו דכתיב באלישע אין כל בבית כ"א חסוך שמן ומן החסוך שמן הזה יכולין לבא לבחי' כל לתקן הכל וזהו ביהודי העיקר תלוי בהפנימיות שהוא הנקודה שבלב לכן נקרא היהודי יו"ד יכולין לבא לבחי' כל יו"ד הוא בחי' נקוד' ונקודה כל כמה שהוא קטנה אם נשאר רק נקודה באבס מה הוא תמונת יו"ד חנוכה איתא שהוא חג"ו כ"ה היינו כי איתא בריקנים כ"ה נקרא פסוק שמע ישראל שיש בו כ"ה אותיות וזהו כי אם האדם מאמין אשר ה' אלקים הוא אחד ומלכותו בכל משלה וזהו בחינת שמע מזה הוא חנוכה .

ובמגילת קנקנים נעשה גם לשושנים היינו כי אומרים וטמאו כל השמינים חי' בספרים שמן הוא בחי' חכמה היינו בחי' נקודה שהוא בחי' יו"ד כי העיקר הוא אם נשאר נקודה מזה יכול להיות הנם כדאיתא באלישע כי מן האסוך שמן נעשה הרבה כ"א יש עכ"פ נקודה יכול לשרות הצרכה כי מן אמונה יכולים לבוא לכל המדות היינו כי יו"ד הוא חכמה שבשם הרחמים יש יו"ד וגם בשם אדני יש יו"ד והוא בחי' אמונה ומזה יכול לבא לתיקון כל המדות וזה הי' בחנוכה אע"כ שטמאו כל השמינים כיון שגוטר פך אחד של שמן מזה הפך שהוא הי' הנקודה בחי' אמונה

פרישה ויחי שנת תרפ"ו

ויחי יעקב בארץ מלרים שבע עשרה שנה ויהי ימי יעקב שני חייו שבע וארבעים ומאת שנה ויקרבו ימי ישראל למות. הגה כתיב שבע יפול לדיק וקס דהנה הלדיק בעזה"ז לריך לרדת ממדרגה הגדולה למקום הרע להגביה למעלה לשורש העליון את הרע שבע יפול לדיק וקס ר"ל שלריך להפיל עצמו לז' מדות אשר נפלו לתוך עיה"ז להקנס ולהחזירם אל הקודש וזה יחי יעקב בארץ מלרים שבע עשרה שנה

דיעקב ירד למלרים להעלות משם את הטוב שבע עשרה שנה בגי' טוב הטוב אשר נפל לתוך הרע וזה ויקרבו ימי ישראל למות דאף שם אתרא דמותא תגבורת הרע אמנם ירידה זו לזורך למען הגביה משם את הטוב ולהחזירו להקב"ה וע"כ שם נקרא שמו ישראל מדריגה הגבוה וזה ויקרבו ימי ישראל למות ר"ל אע"פ שהי' למות עכ"ז יען אשר ויקרבו שקרב את הכל להשי"ת נק' ישראל.

פרישה ויחי שנת תרי"ט

ויחי יעקב בארץ מלרים שבע עשרה שנה ויהי ימי יעקב שני חייו שבע וארבעים ומאת שנה ויקרבו ימי ישראל למות. הגה כתיב שבע יפול לדיק וקס דהנה הלדיק בעזה"ז לריך לרדת ממדרגה הגדולה למקום הרע להגביה למעלה לשורש העליון את הרע שבע יפול לדיק וקס ר"ל שלריך להפיל עצמו לז' מדות אשר נפלו לתוך עיה"ז להקנס ולהחזירם אל הקודש וזה יחי יעקב בארץ מלרים שבע עשרה שנה

הם מתרחקים מהשי"ת וזה בחייהם קרוים מתים היינו בהחיות שיש להם רק בהגשמיית שכל דבר קרוים מתים כי ע"ז הם מתרחקים מה' אבל לדיקים אף במיתתן קרוים חיים כי הלדיקים בחייהם הם מסתכלים בכ"ד אף באמת בחיות ה' שיש בו כי לא על הלחם נבדו יחי' האדם כי על כל מולא פי ה' יחי' האדם ילא בהגשמיית ע"כ ע"י תות"פ ומלות ומע"פ שלהם הם מתדבקים בהשי"ה וזה במיתתן קרוים חיים כי הם מדבקים עננם בהחיות ושורש של כ"ד גם יש לומר לדיקים ברייתתן קרוים חיים ע"י שממיתין ומשברין החומריות והגופניות והרע שלהם כדחיה"א לעולם ירגיז אדם יל"ט על יאה"ד ואם לאו יזכור לו יום המיתה ועי"ז שמתרחקים עולם מהגשמיית וממיתים הרע קריים חיים כי הם מתקרבים אל ארץ החיים

מביטים אך בהחיות ע"כ במיתתן קרובים
חיים בחי' ל"י רא"ש ואלהם הדביקים בה'
אלקיים חיים כולם היום כי הם מהדביקים
עלמם בהחמת ויחי יעקב בארץ מזרים
שבע עשרה שנה א"ל ארץ מזרים נק'
עולם הגשמי ויעקב גם שם ה' רואה אך
הטוב והחיות מהש"י בכ"ד ועי"ז ויקרבו
ימי ישראל במדריגת ל"י רא"ש

וזה יחי יעקב בארץ מזרים שבע עשרה
שנה היינו כי יעקב הוא יו"ד עק"ב וזה
נק' חכמה תתאה ויעקב ה' עושה אך
הטוב שבע"ד כי כל פעל ה' למעגלו וזה
שבע עשרה בג' טוב וע"כ ויקרבו ימי
ישראל לחיות ישראל הוא בחי' ל"י רא"ש
ואע"פ שמיתתה הוא הסתלקות המוחין
אעפ"כ מחמת שהדביקים עושין הטוב ואינם

פרשה ויחי תרכ"א

כלי שיוכל לקבל החיות מה' וזהו סו"מ
וע"פ כי כתוב ואתה מחי' את כולם הייג
כי כל החיות מכל דברי עוה"ז הוא רק
מהטוב חיות הש"י שיש בכל דבר שהוא
קיומן אך בזה העולם אינו ניכר הרוחניות
ונתערב בהגשמות אך בשאדם הוא סו"מ
מהגשמות אז הוא בא להטוב הגנוז בו
בכ"ד כי כל החיות הוא רק מהגילג"ק
וכשהוא סור מהרע אזי ממילא נעשה טוב
ומתדבק לרוחניות וזהו רשעים בחייהם
קרובים מתים היינו מחמת שכל עשייתם
הוא רק בגשמות תחת עוה"ז ואינם
משימים לב להחיות שבעולם להטוב ע"כ
בחייהם בזה שהם עושין לחיותם קרובים
מתים כי נתדבקו להרע הגשמי שאין בו
שום חיות וממשיכין חיות להקליבה ומרחיקים
עלמם מהקב"ה מהקדושה ע"כ קרובים מתים
אבל לדיקים במיתתן קרובים חיים היינו
במה שממיתים החיות שלהם ומסתכלין
רק בהרוחניות בהגילג"ק המחי' כל דברי
עוה"ז ע"כ קרובים חיים כי נתדבקו במקור
החיים וזהו סו"מ וע"פ ע"י שמסיר הרע
מהגשם

ויחי יעקב בארץ מזרים שבע עשרה שנה.
א"ל כתיב הן יראת ה' חכמה בינה.
אומר אלי יש חכמה עלאה וחכמה תתאה
כדכתיב ראשית חכמה יראת ה' וכן כתיב
כולם בחכמה עשית היינו הש"ת ברא
הכל בחכמה כדכתיב בראשית ברא אלקים
ותרגמו בחוכמתא והכל נברא בחכמה
אך הענין הוא כי בהש"ת כביכול אינו
כמו באדם היינו האדם כשחשד לעשות
דבר בזה אינו נגמר הדבר ואינו יודע
איך יוגמר פעולתו אבל הש"ת כביכול
תיקף כשעלה במחשבה בריאת העולם מיד
נגמר הכל זהו חכמה עלאה כדכתיב כולם
בחכמה עשית אך שה' מוכרח להיות
השחלשלות ולבזוים צנימאם בשביל המקבל
זהו נק' חכמה תתאה כדכתיב ראשית
חכמה יראת ה' ולריך האדם לראות שיה'
לו יראת ה' ולקבל עומ"ש כדכתיב ראשית
חכמה יראת ה' היינו כמו שהש"ת כביכול
ממלאם פלמו ומלביש החיות להעולם בכדי
שהאדם יהי' ביכולת לקבל כ"כ לריך
האדם ללמנס עצמו לרא מהש"ת לעשות

מהגשם עי"ז בא להטוב מהקדושה ויכול לעבוד להשי"ת בצחי' בכל דרכיך דעו להטלות גם כל הגשמיים להשי"ת וזהו ויחי יעקב בארץ מלרים שבע עשרה שנה היינו יעקב נק' יו"ד עק"ב חכמה תתאה וזהו נק' צחי' יראה ועי' היראה מה' הוא סו"מ ועי"ז הוא מחי' הטוב כי הוא העיקר והחיות מהכל וזה שאיתא יעקב אבינו לא כולם היוס:

מת כי עי' שהי' מסיר הרע והגשמיים מהכל ונתדבק רק להחיות שיש צכ"ד ונתדבק בהחיים. אבל רשעים הוא להיפך עי' שממשיכין עלמן רק להגשמיים לתאוות עוה"ז קרוים מתים אבל כשאדם ירא מה' וסור מרע אז נתדבק להטוב החיות מהכל ואז ואחם הדבקים בה' אלקיים חיים כולם היוס:

פרישה שמוות שנת תרמ"ו

ליקח לעלמו דבר בלתי השגחתו ית"ש וזה אמרו את יעקב כלומר שלעבודת החכמה כנ"ל לריך ג"כ אמונה פשוטה מדריגה תחתונה צחי' יעקב וזה נק' בית כי ממילא בא אל היראה הנק' בית כמאה"כ כתפארת אדם לשבת בית כמו שהבית הוא מחסה ומסתור לאדם מקור אורח וחסן כן היראה מחסה לאדם לכל יפול ח"ו למדות ותאוות רעות איש וציתו באו אע"פ שהוא צחי' איש מדריגה עליונה אעפ"כ לריך ג"כ אמונה פשוטה שהוא מחסה לאדם כמו הבית.

ואלה שמות צכ"י הבאים מלרימה וכו'. פירש"י אע"פ שמגאן בחייהם חזר ומגאן במיתתן. הנה כתיב טוב שם טוב משמן טוב ויום המות מיום הוולדו גם כתיב המוילא במספר לבאם לכולם בשם יקרא דהנה כל הצדוקים החיות והשורש שלהן הוא השם של כל אחד ואחד והשם אשר יקרא שורשו מלמעלה ובעת הוולדו הוא אורח בהשורש והלדיק שאינו בעל עבירה

ואלה שמות צכ"י הבאים מלרימה כתיב המוילא במספר לבאם לכולם בשם יקרא דכתיב כולם בחכמה עשית הכל צכ"א בחכמה אפי' עולם העשי' עולם הגשמי כי חכמה הוא הרצון ואלמלא ילייר העדר שכעו וחיותו מכ"ד הי' חזר לאפס ואין. חכמה היא כ"ח מ"ה צחי' אדם ושורש בשמות ישראל הבאים לעולם העשי' ומקורם מעולם העליון רק יעקב חבל נתלתו ואומר אני עולם העשי' נק' מלרים מל"ר י"ט החכמה הוא בגלות בעולם העשי' וזהו מאמר הכתוב ואלה שמות בני ישראל הבאים מלרימה שלהם באו צכ"י לזה העולם הנק' מלרים מפני שהם בני ישראל צחי' לי ראש היינו מבני שהם ממקום גבוה ועי' יחלה עולם העשי' ככה החכמה העובד את הצורא. את יעקב אע"פ שאדם עיבד את ה' בגדלות השכל צחי' ל"י רא"ש אעפ"כ לריך אמונה פשוטה שהוא ירושת ה' יי' שיאמין באמונה שלימה שהוא צדק את הכל ומחי' את כל ואין אדם יכול

עבירה ואינו מעוות לא יכסוק חבל שורשו וא"כ גם לאחר פטירתו נשאר השם כיום הוולדו וע"כ לדיקים במיתתן קרוים חיים חבל הרשעים מקלקלים דרכיהם ובחיהן נפסק חבל שורשו מלמעלה וע"כ בחייהם קרוים מתים וזה שם טוב משמן טוב כי טוב לגבר אשר יאחז בשורשו משמן טוב ויום הכות מיום הוולדו ואף כי הלך עכ"ז עדיין הוא בחיים דהא נשאר שמו

כיום הוולדו דהא לא נפסק חבל שורשו וזהו אע"כ שמנאן בחייהן חור ומנאן במיתתן ר"ל דשם שרשם נשאר אף לאחר מיתתן לאחר כולם היו לדיקים ולא נפסק מהחבל והצ"ן איש וביתו באו דהנה אדם נשבא לעוה"ז לריך להתאמן ולתקן את כל הניצוה"ק אשר לחלקו וזהו איש וביתו באו עם כל הניצוה"ק הקדושות השייכים לחלקו והצ"ן זה.

פרשה שמות תרכ"ח

יעקב נתפס בבחי' דיבור בחי' יעקב הקול קול יעקב בחי' תות"פ שאינו לומד ומתפלל כראוי ואח"כ איש וביתו באו הוא בחי' מעשה שרודף אחר תאוות רעות ואמנם בהגאולה כתיב ויאחזו בני ישראל מן העבודה היינו בחי' מעשה שכשארדם עושה תשובה לריך לתקן קודם בחי' מעשה היינו להיות סו"מ וע"כ להתרחק מתאוות רעות ולדבק בטוב ואח"כ ויזעקו וסעל שועתם אל האלקים מן העבודה הוא בחי' דיבור שתקנו את הדיבור והתפללו לה' וסעל שועתם אל האלקים ואח"כ כתיב וירא אלקים את בני ישראל וידע אלקים הוא בחי' מחשבה שתקנו את המחשבה וזהו וידע אלקים שדבר זה אינו יודע שום מלאך ושום שרף רק השי"ת לבדו הוא יודע מחשבות אדם ועי"ז נגאלו היינו שכשארדם הוא פוגם ח"ו הוא פוגם במחשבה ואח"כ בדיבור ואח"כ במעשה מעילא לתתא כנ"ל והתשובה הוא

מתחא

ואלה שמות בני ישראל הבאים מלרימה את יעקב איש וביתו באו חומר אני האדם לריך לעבוד את ה' במחשבה דיבור ומעשה וענין הגלות הוא כי אינו יכול להיות גלות הגוף עד שנעשה מקודם גלות הנפש היינו כי לב חכם לימינו ולב בסיל לשמאלו ויש באדם היל"ט והיה"ר ואם האדם הולך אחר היל"ט ועובד את ה' במחשבה דיבור ומעשה אז אינו ירא משום דבר כי כל האומות העולם אינם יכולים להרע לו מאומה רק אם האדם הולך אחר היל"ר ויש לו גלות הנפש אז בא ליסורים וגלות הגוף ואינו יכול להיות גאולה כללית עד שנעשה מקודם גאולה פרטית היינו שכל אחד יגאל את נפשו מן הרע ויעבוד את ה' במחשבה דיבור ומעשה ואז יכול להיות גאולה כללית. וזהו ואלה שמות בני ישראל הבאים מלרימה היינו ישראל הוא בחי' ל"י רא"ש בחי' המחשבה ממקודם נתפס האדם במחשבה ואח"כ את

מתחלף לעילא ויאנחו בני ישראל מן העבודה הוא בתי מעשה ויזעקו ותעל שועתם אל האלקים הוא בתי דיבור וירא אלקים את בני ישראל וידע אלקים

הוא בתי מחשבה שגאלו את נפשם לעבוד את ה' במעשה דיבור ומחשבה וכשהיה להם גאולה פריטיות נעשה הגאולה כלליות:

פרשה שמות

ויהי בימים הרבים ההם וימת מלך מצרים ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו ותעל שועתם אל האלקים מן העבודה פירש"י וימת שגלטרע ואפשר לומר מיתה ממש כי הנה יש שרים עליונים ושרים תחתונים וכל אחד יש לו מעלה וחסרון אשר אלל חזירו להיפך המעלה והחסרון כי שרים עליונים על כי המה קרובים אל הקדושה יש להם הכנעה לפני הקדושה ואינם יכולים להרע לישראל ואך יש חסרון כי המה גבוהים ויכולים לעכב תכלות ישראל. ושרים תחתונים בהיפך

כי הי"ה רחוקים מהקדושה יש להם עזות להרע לישראל ואך המעלה כי אינם יכולים לעכב תפלת ישראל וזהו פי' הכתוב ויהי בימים הרבים ההם וימת מלך מצרים כי מקודם ה' משרים העליונים ועתה נחית מדרג' מאן דנחית מדרג' קרו ב' וימת ונעשה משרים תחתונים וע"כ ויאנחו בני ישראל מן העבודה כי ה' לו עזות והלך לישראל אך המעלה הייתה ויזעקו כששועו בתפלה להשי"ת יתעל שועתם אל האלקים מן העבודה כי לא היה בכח לעכב תפלת ישראל סליק:

פרשה וארא שנת בת"ר

וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי ושמי ה' לא נודעתי להם. לך ה' הגדולה והגבורה והת"ת והנלח וההוד כי כל בשמים ובארץ לך ה' הממלכה בתי מלכות משפעת עד שכל המדרג' עד שמתלבש ומשפעת שפעת בתי אלקים אחרים עד שאינו ניכר שהשפעת הוא למעלה כי את זה לעומת זה עשה אלקים ויש בתי אלקים חיים שהוא למעלה מן מדות ויש בתי אלקים שופט שהוא

ע"י המדות. וזהו וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב שהם המדות ע"י בתי אלקים שהוא שופט אני שופע עליהם שהוא בתי למזלם כדפירש"י שיש די באלקותו ושמי ה' שהוא למעלה על המדות לא נודעתי להם אצל ואחם הדבקים בה' אלקיכם למעלה מן המדות חיים כולכם היום כלומר אחם נשפעים מבתי אלקים חיים.

וידבר אלקים אל משה ויאמר אליו אני ה'

וגם אני שמעתי את נאקת בני וזהו
 וידבר אלוקים אל משה ויאמר אליו אני ה'
 כלומר שאמר לו שהדינים והיסורים
 שישראל שרוים בהם עתה מזה יבואו לאור
 הרחמים בחי' ה' הוא האלוקים כן גם עתה
 ע"י יסורים שישראל שרוין בהם יזכו
 מהרה לאור הרחמים

וידבר אלוקים אל משה ויאמר אליו כו'
 וארא אל אברהם כו' עד גודעת.
 דהנה יש לדיק בחי' מצטל דינים ויש לדיק
 אשר זכחו להמתיק דינים בשרשן אשר
 עי"ז יוכל לפעול רחמים להשפיע כל טוב
 על ישראל כי הדיק המצטל דינים אין
 זכחו להשכיב רחמים כדאיתא בגמרא
 תרי מילי מן שמיא לא יהבי ודי בזה אשר
 הוא מצטל דינים והנצורות והלדיק אשר
 זרעונו להשכיב רחמים על ישראל מוכרח
 לקבל כל הדינים מכלל ישראל על עצמו
 ואין לו שום עסק בציטול דינים רק
 בהשפעות רחמים על כל ישראל והלדיק
 אשר הוא מנהיג הדור מוכרח הוא למסור
 נפשו עבור כלל ישראל אזי ביכולתו להשפיע
 רחמים על כלל ישראל וכמו דאיתא בשאל
 המלך בחור ה' נקי מכל חטא כבן שנה
 כדאיתא וכיון שאמר לשמואל הנביא כששאלו
 מה קול הנאן אשר באזני השיבו אשר חמל
 על מיטב האל. והשיב לו שמואל עבור זה
 קרע ה' את ממלכתך ונתנה לרעך הטוב
 ממך וזהו דהע"ה אשר מסר נפשו עבור
 כלל ישראל בעת הדבר ואמר תהי נא ידך צי
 ובמשפחתי ואלה האלן מה עשו ולכך נמשך
 מלכות בית דוד לעולם וזהו כוונת הכתוב
 וידבר אלוקים אל משה דבר לשון הגהגה
 לשון

ה' כתיב אשרי אדם מפחד תמיד ומקשה
 לבו יפול ברעה שלריך תמיד לירא מן
 השי"ת היינו לפחות לריך לירא יראת עונש
 ועי"ז יהי סו"מ אבל יראה זו אינה עיקרית
 ועיקר הוא יראת הרוממות למדחל מפני
 השי"ת בגין דאיהי רב ו שליט כנ"ל ועי"ז
 יוכל להיות וע"ט ואם ח"ו אין שום יראה
 בלבבו אפי' יראת העונש אזי מוכן כנגדו
 יראה רעה רעועה רעה לאלקאה ב' וזהו
 ומקשה לבו יפול ברעה כתיב שמש ומגן
 ה' אלוקים כמו שאין יכולין להסתכל בשמש
 כ"א עי' מגן כך ח"א לקבל שפע של אור
 הרחמים בחי' ה' כ"א עי' למלס בחי'
 אלוקים ע"כ כשאדם עומד להתכלל כריך
 למלס עצמו ויכיר שפלותו ויכנע לפני
 השי"ת ויאמין באמונה שלמה שהשי"ת
 ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין ולית
 אתר פנוי מני' וזה אני לדודי ודודי לי
 כמו שהוא נכנע לפני השי"ת וחבתי אלוקים
 רוח נשברה לב נשבר וגדכה אלוקים לא
 תבזה כן הקצ"ה ממלס עצמו כביכול
 כנגדו להשפיע לו מאור הרחמים ואם ח"ו
 אינו נכנע לפני השי"ת עי"ז ג"כ נאמר
 אני לדודי ודודי לי כמו שהוא אינו ממלס
 עצמו כ"כ הקצ"ה אינו ממלס עצמו כבי'
 והשי"ת הוא אים וא"כ בלא למלס אין
 יכולים לקבל ממנו אור הרחמים ובא עי"ז
 לבחי' אלוקים דינים ויסורים וגם עי'
 יסורים יכולים לבוא לאור הרחמים ובסוף
 גלות מלרים היו ישראל במדרגיגה תחתונה
 מאוד כידוע שהיו משוקעים בח"ט שע"ט
 ולא הי' ביכולת אז לקבל שפע מאור
 הרחמים רק עי' יסורים זכו לזה כמאה"כ

לשון דבר אחד לדור כי משה רבינו מהימנא
הי' לו מס"ג עבוד ישראל כמו"ש ואם אין
מוחזי נא מספרך אשר כתבת והנהיג
מדה"ד שהוא משם אלקים ע"ע ויאמר
אליו אני הי' אמירה מלשון המשכה ואז
הי' ביכולתו להמשיך רחמים על ישראל.

וידבר אלקים אל משה ויאמר אליו אני
הי'. כי הלדיק המשפיע רחמים
על כלל ישראל מוכרח להיות למעלה מכל
המדות אשר כבר תיקן כל הז' מדות עד
שבא למדת מלכות ואז הוא בבחי' מ"ה
כמשה"כ וגחנו מה ועי"ז הי' משה עניו
מאוד מכל האדם וסירב בשליחות המקום
באמרו ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמן
הרע לעם הזה למה זה שלחתי ר"ל כי
תלה החסרון בעלמו אשר ע"י שליחותו
נפעל זה משא"כ אם הי' השליחות ביד
גדול ממנו ולזה השיב הקב"ה עתה תראה
ר"ל עי"ז תזכה להיות מנהיג ישראל כיון
שבאת לבחי' מ"ה שהוא למעלה מן המדות
כי הלדיק אשר הוא עובד עבודת הי'
במדת אין ביכולתו לפעול רחמים כי כל מדה
כלול מגבורה ואף בחד ויראתו הוא בחי'
עונש והלדיק אשר הוא למעלה מן המדות

ויראתו יראה עלאה. וזהו פי' וידבר
אלקים אל משה הנגה משה הי' ביראת
אלקים ולא ביראת עונש ויאמר אליו אני
הי' היינו המשיך רחמים על כל ישראל
וארא אל אברהם ואל יצחק ואל יעקב פי'
מי שעובד את השי"ת במדת חסד גבורה
ת"ת ושמי הי' לא נודעתי להם פירש"י לא
הודעתי אין כתיב כאן אלא לא נודעתי לא
יכרתי במדת אמינות שלי ר"ל מי שעובד
את השי"ת במדת לא יכיר ע"י מדת
הרחמים השם יתברך יטע בלבנו אהבתו
ויראתו חמן.

וארא אל אברהם כו' באל שדי. אבות
הקדושים פעולתם הי' בביעול דיני'
שהוא באל שדי שהוא בחי' למנוס ולשון
די ושמי הי' לא נודעתי להם ר"ל לא הי'
ביכולתם לפעול רחמים כנודעתי. ולכך
זכה משה יותר מהם להיות מנהיג הדור
וזהו פי' הכתוב כי תשא את ראש בני
ישראל מי שירצה להיות מנהיג הדור.
לפקודתם הו' מלשון חסרון ר"ל שצרמונו
הו' להשלים ולתקן החסרון מבני' ונתנו
איש זה הלדיק כופר נפשו מוכרח להיות
לו מ"ג בכבוד אותם אשר עי"ז יתקן כל
החסרונות וישפיע להם כל טוב.

פרשה בא

אלקים חיים דהנה בניסן ברא העולם
במחשבה והיינו ישראל עלו במחשבה ואז
הי' בלי אתערדל"ת רק מה שלפה הקב"ה
בנשמות הלדיקים שיהיו עי"ז הי' הגאולה
ג"כ

בתיב בפסוק החודש הזה לכם דהנה
אחז"ל בניסן נגאלו ובניסן עתידין
לגאל דהנה יש פלוגתא בגמרא אם בהשגרי
נברא העולם אם בניסן ואלו ואלו דברי

ג"כ בלי שום התערדל"ת בניסן יבניסן
 עתידין לגאל היינו שנשאר הרשימה בכל
 שנה ושנה שיה' התעוררות הגאולה בלי שום
 התערדל"ת וע"ז נאמר החודש הזה לכם
 דהיינו הרשימה מיום הצריחה אשר היתה
 בסוד המחשבה הוא רק לכם היינו שנשאר
 הרשימה בכל שנה ושנה שיוכל להיות הגאולה
 בלי שום התערדל"ת והיינו ראשון הוא לכם
 לחדשי השנה להסתדרו' שבכל שנה ושנה.
 ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה כו'
 עד סוף הפסוק הנה כתיב שאו
 מרום עיניכם וראו מי ברא אלה דהנה
 ראשית הכל לריך האדם להאמין באמונה
 שלימה שהכל בא בהשגחה מהשי"ת הן
 טוב והן רע ח"ו הכל הוא מראשית המחשב'
 הנק' מ"י וזהו החילוק בין הנדיקים לרשעים
 שהרשעים אינם מאמינים בהשגחה פרטיות
 ותולין הכל במקרה ובסיבה וכשבא עליהם
 טוב אז הם מתגאלין ויותר מתרחקין
 מהשי"ת אבל איש הישראלי שבא עליו רעה
 ח"ו אין לריך לתלות במקרה רק לשבר
 לבבו לפני השי"ת ובעת שבא עליו טובה
 ג"כ לריך לשבר לבבו כמ"ש ציעקב אבינו
 קטונתי מכל החבדים נעשה עוד יותר קטן
 צעיניו וכשבר לבבו בקרבו וכשבא עליו
 רע ח"ו אינו לריך לתלות במקרה ובטבע

כך לריך לדעת כי הכל הוא מהשי"ת כי
 הטבע בגי' חלקים דהיינו מ"י אל"ה שהוא
 סוף מעשה במחשבה תחלה וכשארם מאמין
 אמונה זו באמת שהכל הוא מהשי"ת כי
 הפרטים הן טוב וכן רע ח"ו ואין אדם
 יכול ליקח מה שמוכן לחזירו כלל אזי הוא
 מפריד הטוב מהרע הנקרא גשמיות וטבע
 באמונה זו שמאמין וזהו הצירור הגמור
 וזהו אשר שליט האדם באדם לרע לו
 דהיינו אחר הצירור והרשעים המה בהיפך
 כיון שתולין הכל במקרה ובטבע אזי המה
 מצרין הרע מן הטוב ולוקחין כל הרע
 אליהם והואמר ואתה מחי' את כולם א"א
 שזהו נרנן מצריר אלוף ח"ו דהיינו שמפרידין
 מ"י מאל"ה וזה ה' אלל פרעה כי הוא
 לא ה' מאמין בהשגחה כרעיות רק תלה
 במקרה ובטבע וה' נרנן מפריד אלוף
 והפריד מ"י מאלה וזהו שאמר מי ה' אשר
 אשמע בקולו וזהו שאה"כ ויאמר ה' אל
 משה בא אל פרעה ופירש"י והתרה זו
 כי אני הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו
 למצן שתי אותותי אלה בקרבו היינו לחבר
 אותיות אל"ה עם מ"י כמ"ש מצטן מ"י
 וכו' דהיינו לידע כי הטבע הוא חלקים
 והכל הוא בהשגחה בפרטי פרטות ואז ע"י
 אמונה זו נעשה צירור הטוב מהרע
 ונעשה כולו טוב.

פרשה בשלה

ופרעה הקריב. איתא הקריב את לבם
 לאזיהם שבשמים. א"א כשראו
 יסורים באים עליהם עשו תשובה ודרך
 האמת אינו כן כי לריך להיות וישאלו בג"י
 את

את עיניהם שישא עיניו כשהוא במדריגת ישראל מדריגה גדולה ויעבור להשי"ת בצי"פ ולא ידמה בנפשו שהוא אדם השלם אך יראה והנה מגלים נוסע אחריהם שהוא עדיין "מלא פניות ומ"ז ואז וילעקו צרי" אל ה' שאז התשובה תקבל תיכף אבל אם אינו עושה כן ומתמשל בעבודתו וממתין עד שיסורים באין עליו התשובה אינו נתקבל כל כך בזהרה יען שהוא צאה מחמת יסורים ח"ו

בתיב ויאמינו בה' ובמשה עבדו וזה פלא לכאורה הלא לריך שתקדים אמונה ליראה כי כאשר מאמין האדם בהשי"ת כי הוא כל יכול אז ירא ומוכחד ממנו ולמה כתיב קודם ויראו וכו' ואח"כ ויאמינו וכו'. אך האמת הוא כי א"א שיה"ל לאדם אמונה אמתית בהשי"ת אח"כ הוא ירא מה' ולכן כתיב ויראו העם את ה' יען שהיו יראי ה' האמינו בה' ובמחו בו באמת בישועתו. כתיב בכל לרתם לו לר כאשר האדם חוטא ח"ו אז שהוא ביסורים גם שם חלק אלוקי וחיותו כי השי"ת אינו עוזב את ישראל וגם שם ידו תגהם אך

כמה לבושין ומחנות מסתתרים אורו ית' והם היסורים אבל כאשר האדם מסתכל ורואה את חיות השי"ת אשר שם ועי"ז עושה תשובה אז היסורים נופלים והיסורים בטלים וזהו גם כי אלך בגיא ללמות לא אירא רע כי אתה עמדי כי ח"ו כאשר יסובבו היסורים לאדם ורואה ומסתכל חיות השי"ת אשר שם כי בכל לרתם לו לר אז היסורים והלבושים נופלים וטלים וזהו לא אירא רע כי אתה עמדי כי בכל היסורים מבחתר חיות השי"ת בצחי' ואנכי הבתר אסתיר וכאשר איש הישראלי מליץ ורואה חיותו ית' הכל נופל וישאר רחמים. כתיב אז ישיר משה כו' אשירה לה' כי גאה גאה סום ורוכבו רמה צים ישראל היולחים ממגרים הדוד ושצחו לה' רק על מפלת שונאיהם ולא הדוד על כל הטוב אשר גמל אותם רק כאשר ע"י הגם נעשה קידוש השם גדול וכל הקליפות וכל האויבים נפלו ויכנעו וזה אשירה לה' כי גאה גאה כל השירה היתה רק מה שכום ורוכבו רמה צים וכל הקליפות נכנעו ונפלו.

שבת שירה

התנאים והאמוראים שיסדו הש"ס עיקר לימודם ופולס היו רק בנגלה מסודות התורה מפני שכל אחד מהם הסתכל בשורש הדבר ובימיהם לא התבאר להם ההלכה אך תתנהג למטה כי כל אותן הדברים שמבואר בש"ס הם רק לבושים לפנימיות שמוסתר

אומר אני ישראל לפרים הם לפרי צית וע"כ מוזנת עליך ואח"כ סיפר בשם הרה"ל ר"פ מקארין ז"ל אשר הלימוד מבטל הדביקות והשיב בלשונו הקדוש אם כן היו דבריו אמר זאת רק לפני סלומדים שלומדים רק בעלם ולא בנסתר אבל

שמוסתר באלו הלבושים ואותן הלומדים שדיבר מהם אינם משיגים זה הדבר:

חמישה עשר בשבט

אמר ע"ו בשבט וע"ו באב שניהם בתחלתן לה טוב והגמר שלהם בטוב השי"ת יעזור שיהי' מטתה אך טוב. בהצאת הכירות על השלחן לבני אהרן היום ר"ה לחילנות ובו ביום החילנות נדונון אומר אני כי האדם עץ השדה והכל תלוי בהאדם והגמרא רמי כתיב לה' הארץ ומנוחה וכתיב והארץ נתן לבני אדם ומשני בו'. והנה האדם לריך לבוון צברכתו להשכיב חיות לכל הנצראים ואף בדגנ"מ ילהרמן באמונה שלימה כי השי"ת מחי' את כולם ובכ"ד נילא חיות חלקות המחי' איתו ימאיתו וכאשר האדם שם זאת על לבי באכילתי לדבק בהחיות והגילוף שבהחלל הנה איתו האיש איתו נהגה בעוה"ז דבר יכיוו רבי שאמר לא נהיית

מטוה"ז דבר ובמאה"כ ויחזו את האלקים ויאכלו וישתו חוירי' אני כי ע"י האכילה ושת' דבין ענמם לחיות צמטס ה' ירי' משכישים לכ"ד כי כן הא"ט לריך להי' משפיע כי הכל דריכין אל'י ולהשכעתי משא"כ כשאכל ה"י למלחות כ"ס י"א ביטא הוא עליו הכתוב אומר יבטן רשעם תחסר רלוגי גימ' כי ע"י אכילתי מחסר בהחלל ומיפיע ונקרא בחי' מקבל ולא משכיב לא כן הגדיקס אשר העולם נצרי' בשכילס וללוות לה כי כולם צריכים להשכעתי ובכל דבר הוא מוכיף ואינו מחסר ח"ו וצ"ה לריך לבוון היום צברכר הכירות להשכיב צרכה לכל דבר ילהי' דבקס בה' ואחר זה כתח צברכר הכירות

פרשת יתרו

הקדימו נעשה נשמי' כי לא היו צריכים לשמי' כי הש"י צענמם המיית חבל יתרו לה הגיע עדיין לבחי' זו והי' לריך לשמי' וזהו שכירש"י מה שמועה שמע ובא פי' שהורך עדיין לשמוע מכוס קי"ס ומלחמה עמלק כ"י משיס שהי' לריך עדיין להלחם בעמלק שהוא היזה"ר שלא הגיע עדיין לבחי' ישראל שהודרכו א"ע מאוד עד שלא היו צריכין לשמוע-

דייטמוע יתרו. כירש"י מה שמועה שמע ובא קי"ס ומלחמה עמלק דהנה בשעת מ"ת הקדימו ישראל נעשה לשמי' הענין הוא דהו פסקה וסומתן ומדככו מאוד עד שכל אבר מאיצריהם תאב לעשות המנוה השייך לו כי הגוכים מדככו כעין נשמה ועשו חלק חלוקי מומעל וידעו איצריהם המנות שצריכים לעשות ולכן

פרשה יתרו

וַיֵּרָא העם וינעו ויעמדו מרחוק ויש להבין מה חשלת ה' בהעמדה מרחיק הלא השי"ת מכה"כ. אומר אני שכל איש ישראל צריך להאמין באמונה שלימה ומנה הקבלה אמתיות שיש ה' אחד בעולם והמופתים על יחוד וגדלות הבורא

פרשה יתרו

וַיִּשְׁמַע יתרו עד סוף הפסוק אומר אני כי ה' קשה ליהרו למה עשה אלקים למשה ולישראל עמו יסורים יותר מכל שאר האומות וראה כי זה היה כדי שיבואו לרחמים גמורים. וזהו כי הוליא ה' את ישראל ממלרים כי כתיב כי שיש ומגן ה' אלקים כשם שא"ל להסתכל בשמש רק ע"י מגן כך א"ל לבוא לבחי' ה' רחמים גמורים רק ע"י בחי' אלקים מדה"ד ויסורים וזשאה"כ עתה ידעתי כי גדול ה' מכל האלקים. היינו שהשיג כי כל היסורים שהיו להם בחי' אלקים הוא כדי שיבואו לידי ה' רחמים גמורים אמן כן יהי רנון סליק.

מִשְׁחָה ידבר והאלקים יענו בקול. ופירש"י בקולו של משה כי משה קידש א"ע בכל איבריו עד כי זכה להיות שכינה מדברת מתוך גרונו וקול של הקב"ה הוא קולו של משה ממש וגם בנ"י היו רואים לעלות למדריגתו באמרם ראונו לראות את מלכינו אולם לא אסתיע מלתא וישמע יתרו מה שמועה שמע וזא קי"ם ומלחמת עמלק. אומר אני כי ים סוף נקרא הקדושה כי הוא סופא דכל דרגין והוא בחי' יראה עלאה וכשארס ח"ו מפריד א"ע מהקדושה וזה אחר קי"ם בא מלחמת עמלק והוא היח"ר וזה הנהגת כל האדם. חסר התשלוס:

פרשה יתרו

וַיִּשְׁמַע יתרו כו'. הנה הקדימו ישראל נעשה לנשמת ואמר הקב"ה מי גילה לו זה לבניי שמלאכי השרת משתמשין בו כמאמר הכתוב ברכו ה' כל מלאכיו

גבורי כח עושה דברו לשמוע בקול דברו אומר אני כי העיקר תרי"ג מלות להפיק ראונו ית' ברמ"ח ח"ע לעשות ראונו ית' והשם"ה ל"ת שלא לעבור על ראונו ית'. והנה

אדם מיוחד תמיד כשארם מכיר שפלותו
וקטנותו ומחשבו רוממות ית' וזא לירי
הכנעה באמת אזי כל היסורים בדילין
ממנו ואינו לריך לשום גלות ויסורין יבזי
משרע"ה שה' עניו מכל האדם ואמר מי
אכזי כי אלך אל פרעה ואמר לו הקב"ה
ראה נהתך אלקים לברעה להיות מושל
עליו כו'. וכל האומות יריאים ממנו משא"כ
כשארם מתגאה ופורק ממנו עומ"ש הוא
לריך לבוא ח"ו ליסורין וכל זה לטיבה
למען יתן האדם אל לבו לשוב באמת ולתקן
דרכיו והו ומקשה לבו יפול ברעה הן רעות
יסורים וגלות הן יסורי גיהנם ח"ו והו
וישמע יתרו הוא לשון הבגה כי יתרו הבין
את כל אשר עשה אלקים הוא מדה"ד למשה
ולישאל עמו כי כל היסורים מהגלות הוא
למען כי הולא ה' את ישראל מהגלות כי
ע"י הגלות זכו לתשובה שלימה וזכו לגאולה
שלימה ואומר אני כי באמת היום כולם
נכונים ומדבקים עצמם בהש"ת יראי
להיות גאולה שנימה בלי שום יסורים
ח"ו סליק

והנה נותן הש"ת חיותו והשכעתו בכל דבר
אף בדברים הנשמיים שבעולם העשי' למען
יוכל האדם לדבק בו ית' אף בעולם העשי'
זכ"ו כשארם מאמין באמונה שלימה
שמכה"כ כמ"ש ואתה מחי' את כולם אזי
מקבל עליו עומ"ש ומקבל עליו שלא לעבור
רעון קונו ומקבל ע"ע לעשות רעון קונו
עם החיות וההשפעה אשר ממנו ית' וכן
בתות"פ עיקר כוונת הכתוב להפיק רעון
ית'. והנה המלאכים אשר אין להם יאה"ר
עיקר מגמתם לעשות רעון קרשו ולזאת
ביכולתם להקדים עשי' לשמימה אולם
האדם אשר הוא בעל בחירה אין לו כח
זה רק בני ישראל אשר להם האמונה
בירושה עם השמימה את כל הניסים
והנפלאות אשר עשה ה' למשה ולישראל
ומזה באו לאמונה שלימה:

וישמע יתרו. כתיב אשרי אדם מיוחד
תמיד ומקשה לבו יכול ברעה.
אומר אני לריך האדם לירא יראת
הרוממות בגין דאיהו רב ושלט אזי אינו
לריך לבוא לשום יסורים ח"ו והו אשרי

פרשה יתרו שנת תרי"ט

דברים הקשים כגידים יש כאן אף יש
עיתים שהש"ת שולח הרהורי תשובה לאדם
ואדם הזה מתעלה מזה ולומד ומתפלל עם
זה אבל החכם מיר לו כזאת כי יודע כי
לא פעל על הרהורי תשובה מאו"ה רק
ה' שלחו בלא התערותא דלתתא והוא רק
בדרך חרע"כ ואח"כ יכול ממנו זה רק
העיקר

בתיב כה תאמר לביה יעקב ותגד לבני'
אתם ראיאתם אשר עשיתי למלרים
ואשא אתכם על כנפי נשרים ואביא אתכם
אלי ועתה אם שמוע תשמעו וכו'. וכירש"י
לבית יעקב אלו הנשים תאמר להם בלשון
רכה ותגד לבני' עונשים ודקדוקים פי'
לזכרים דברים הקשים כגידים ולנאורה מה

פירש"י כה תאמר אמירה רכה ותגד דברים הקשים כגידים לכאורה קשה מה דברים הקשים כגידים יש כאן אמנם לפעמים צא לאדם התלהבות יש אדם שמשמש בהתלהבות ההוא ולומד ומתפלל בזה ויש אדם שבשרו נעשה מדודין על שבא לו התלהבות מלמעלה ולא פעל הוא מאומה וזהו כה תאמר לבית יעקב ותגד לבני ישראל כי השי"ת אמר להם ואשא אתכם על כנפי נשרים ואביא אתכם אלי בלא אתערדל"ת כלל כי במלרים לא פעלו מאומה וה' הוליאם שלא בהדרגה והחכם מלר לו כזאת ומתבייש מפני השי"ת כי יודע שלא זכה לזה כלל ולא פעל מאומה ועתה אם שמוע תשמעו בקולי היינו שמעמם תבואו לשמוע בקולי ותבואו להתקרב אל עבודת השי"ת באתערותא דלתתא והייתם לי סגולה מכל העמים. (תפר חיוב תיבות) כמ"ש דהע"ה אני מעורר השחר ואין השחר מעורר אותי.

כה תאמר לבית יעקב ותגד לבני ישראל.

פרשה יתרו שנת בת"ר

בספיקות האמונה והאיש השפל אשר הוא בר שכל קטן אינו יכול להפילו כ"כ אבל את הבעל השגה שהוא בר שכל גדול אותו יוכל לתופסו בהרהורים רעים ובסכיקות בהראות לו קושיות ואיש כזה פוגם יותר אבל האיש אשר הוא באמת דורש ומבקש את השם הקב"ה שיוכל לראות בכ"ד השגחה פרטיות כי מכה"כ ואתה מחי' את כולם ומלכותו בכל משלה כי כל פעל ה' למענהו כי באמת מה שברא הקב"ה את העולם בדרך הטבע בראשית ברא אלקים בגי' הכובע

וישמע יתרו את כל אשר עשה אלקים למשה ולישראל עמו כי הוליא ה' את ישראל ממלרים ופירש"י מה שמועה שמע וצא קריעת י"ם ומלחמת עמלק. הגה איתא בכל יום ילדו של אדם מתגבר עליו ואלמלא הקב"ה עוזרו לא היה יכול לו ואיתא כל הגדול מחבירו ילדו גדול ממנו. ולכאורה שאיש אשר הוא יותר טוב וישר יהי' לו ילד"ר יותר גדול אך אומר אני שזה קאי על החינה כי הילד"ר מסית לאדם בהרהורים רעים

למדה"ד היינו שגם בדברים היוצאים מהטבע הם משתבשים ואומרים שהכל הוא יולד הטבע בחי' המלוס בחי' הדין אך באמת כתיב שויתי ה' לנגדי תמיד היינו שגם בדברים שדומה לכאורה לנגד שהוא דרך הטבע לריך לראות חיות ה' והשגחתו וזהו וישמע יתרו וישמע הוא מלשון הבנה כדכתיב שמעו שמוע ואל הבינו. את כל אשר עשה אלקים היינו כל העולם שהוא בדרך הטבע הושתה כדכתיב בראשית ברא אלקים הכל הוא למשה ולישראל עמו היינו למען הדיק ולמען ישראל כי כל פעל ה' למענהו וכל העולם כולו לא נברא אלא ללוות לזה כדי שיעבדוהו בכל דברי עוה"ז ומקודם לא ה' לו אמונה זו אך אח"כ כשראה כל הנעשה במעשים נסים ונפלאות האמין שגם כל דברי עוה"ז דרך הטבע הוא למשה ולישראל עמו אך אימתי מאמין זאת כי הוליא ה' את ישראל ממלרים כשארס יונא ממיצר רע שלו והוא בן חורין מהיזה"ר אז מאמין באמת כי כל פעל ה' למענהו :

עוד יאמר את כל אשר עשה אלקים למשה ולישראל עמו כי הוגיא ה' את ישראל ממלרים. היינו כל בחי' הדין והיסורין העוברין על ישראל הכל הוא למען כי הוליא ה' את ישראל וכו' כדי שיתגלה בחי' הרהוים ויהי גאולה שלימה וזהו ומשה נגש אל הערפל אשר שם אלקים כי משה לדיק האמת ראה גם בעוה"ז הגשמי שהו' בחינת ערפל אשר שם האלקים בחינת אלקות וחיותו בכל דבר :

ישראל הקדימו נעשה לנשחט. אומר אבי

הטבע הוא רק לעצור ה' בכ"ד מדברי עוה"ז כדכתיב ה' בחכמה יסד ארץ והאיש החאמין באמת ורואה כי הכל הוא מהשי"ת כל העולם לא נברא אלא ללוות לזה אצל מי שאינו במעלה זו רק כשרואה דבר גם חוץ מדרך הטבע מתכעל מהגם ומתחיל להאמין זה אינו אמונה שלימה כי ח"ו יכול ליפול בהסתת היצר כדכתיב ויהי בשלח פרעה את העם ולא נחם וכו' ויסב אלקים את העם דרך המדבר ים סוף וחמושים עלו בני ישראל מארץ מלרים היינו כי בחי' העם מדריגה קטנה לא ה' להם עדיין אמונה שלימה בה' ועדיין הוכרח ה' כביכול לנחותם דרך י"ם הייך להראות להם קי"ם גם שלא בדרך הטבע כדי שעי"ז יאמינו בה' אצל וחמושים עלו בני היינו בחי' ישראל מדריגה הגדולה הם לא הונרכו לגיסים כי ראו השגחת ה' ונפלאותיו גם בדרך הטבע ראו החמונה כי אלקים בגי' הטבע והשגחתו הפיעיות בכ"ד אצל מי שריך רק לראות נסים בכדי להאמין ברא לו היזה"ר בהסתרו להפילו ולסתור אמונתו וזה מה שמועה שמע ובא קי"ם ומלחמת עמלק כי מלחמת עמלק הוא מלחמת היצר כי היזה"ר הוא עמלק אצל המאמין רואה ומסתכל גם בדרך הטבע השגחת ה' כדכתיב ה' הוא האלקים היינו גם בדרך הטבע שהוא גימטריא אלקים רואה גם השגחת ה' המוסתרים בו וזה לדיקים מהפכים מדה"ד למדה"ר כי הטבע הוא בחי' המלוס בחי' הדין והם מהפכים למדה"ר השגחת ה' בכל דרכי הטבע ורשעים מהפכים מדה"ר

אני כאשר האדם מתנהג עם השי"ת כביכול כן השי"ת מתנהג עמו כ"א האדם עובד את ה' במדות אז מוכרח נוקדם לשמוע ולהבין אם יוכל לעשות ולקיים ואח"כ עושה אבל הם באמת ילאו מן המדות והתבטלו לגמרי כמ"ש משרע"ה ונחנו מה והי' להם מסירת נפש באמת תורה :

פרשה משפטים שנת כ"ר

ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם. ותרגום אונקלוס ואלין דיניא די הסדר קדמיהון. כתיב מלך במשפט יעמוד ארץ ואיש תרומות יהרסנה ואמר אני הגה השי"ת ברא את העולם במדה"ד והלמנוס כדכתיב בראשית ברא אלקים היינו כי באמת כי אמרתי עולם חסד יבנה שהעולם נשתכלל במדה"ה ומהו ענין החסד שרלן השי"ת להיטיב וע"כ ברא את העולם עם צריותיו בכדי שיהי' לו עם מי להיטיב אך באמת לולא כח הדין והלמנוס לא הי' כלל צרואים כ"א היו מקבלים יותר מכפי כחם היו נשברים כליהם בצחי' שצירת הכלים והי' מתבטלים ממליחותם ולא הי' לו עם מי להיטיב ע"כ מדה"ד והלמנוס הי' באמת חסד גדול שהשי"ת כביכול מתלמנס בכמה למנומין ונחלבש בכמה לבושין כדי שהעולם יכלו לקבל שפע הטוב אך התנה תנאי אם האדם עושה רלון השי"ת ומקיים מצותיו ועושה כפי התורה לעשות רלונו ית' אז השי"ת מלמנס עלמו כביכול כדי להיטיב לו ומדה"ד הוא לו חסד גמור אך אם האדם ח"ו הולך אחר תאוות עוה"ז היפך רלונו ית' אז נעשה מצחי' אלקים דינים ויסורים ועונשים שצתורה וגם כי באמת ואמה מצחי' את כולם וגם בזה יש חיות ה' המוסתר בו אך כמו שהוא עושה היפך רלונו ית' כן השי"ת מתנהג עמו. וזה מלך במשפט יעמוד ארץ ואיש תרומות יהרסנה. ואלין דיניא די הסדר קדמיהון כי באמת העיקר הוא שהאדם לריך להיות שפל באמת ולידע חומריותו והתרחקותו מאת השי"ת כדכתיב זבחי אלקים רוח נשברה לב נשבר ונדכה אלקים לא תבזה וכמו שהאדם צדעתו משפיל את עלמו ביותר מתקרב יותר להשי"ת וזהו ענין שבת שקלים ואומר אני מלשון שיקול הדעת שהאדם לריך להתבונן היטב ולשקול צדעתו שפלות עלמו נגד גדולת הבו"ת וכל כמה שמושקל צדעתו יותר מתקרב להשי"ת וזהו ענין שקל מלשון משקל כי כמו במשקל אם לד זו יורדת למטה לד השני יתעלה למעלה כ"כ האדם בהשפל עלמו לפני השי"ת מתקרב אליו ית' וזה מלך

וממלא כל עלמין וסוצב כל עלמין אבל לא יראה העונש והיסורים כדכתיב כי אראה שמך מעשה אלצעותך היינו יראה אמיתית בגין דאיהו רב ושלט וכנ"ל ואיתא בספרים שכל כוונת בריאת העולם היה עד נקודת החסד כדרי להטיב לבדיותו ואם אין עולם על מי יתגלה טובו. וזהו כי אמרתי עולם חסדי יצנה וזהו דכתיב בראשית ברא אלקים במדה"ד וזהו רק מחמת שהקב"ה א"ס בלי גבול ותכלית והעולמות לריבין להיות בגבול ותכלית כדרי להכיר לנבראים לזה ה' לריך בתחלה למדה"ד הזה אבל בשרשו ה' חסד גמור כי בנא זה לא ה' יכול להיות קיום העולמות ולזה פי' הכסוף ואלה המשפטים אשר תשים לפניו פירש"י לפניהם ולא לפני עכו"ם כי לפני ב"ד ישראל הגם שהם נקראים בחי' דין אבל מפני שהם דבקים להתורה והתורה הוא מקור החסד כי הוא רלון הבורא ורלון הוא מקור החסד ע"כ הם מהפכים מדה"ד למדה"ר משא"כ כשהולכים לכני ערכותם שהם נפרדים לגמרי מהקדושה ע"כ הם מקור הדינים היינו דינים דלא קשיט שהם אינם מהקב"ה וע"כ נהעורר לרות על ישראל ח"ו ע"כ לריך כ"א לדבק א"ע לשרשו ביראה אמיתית ועי"ז נמתקן הדינים בשרשן ונתהככו למדה"ח כי בשרשו הוא חסד גיור וזהו פי' המתרגם ואלין דינא די תסדר קדמיהון היינו לשורשם וכתיב אל אלקים ה' דבר ויקרא ארץ אל הוא חסד והאלקים הוא בחי' דין ה' הוא רחמים נמלא שקידם אלקים הוא שם אל שהוא

מלך במשפט יעמוד ארץ ארץ היינו שהשי"ת כביכול נמלא בבחי' הדין בחי' משפט כדרי להעמיד ארץ שהעולם יוכלו להתקיים ולא יתבטלו ממלאותם כלל וכמו שהשי"ת נמלא עולמו כביכול מפני נשמות ישראל כ"כ האדם לריך להתמלא ולהיות שפל ונבזה בעיניו ונמאס ועי"ז בא לירי יראה כי עקב ענוה יראה ה' ועי"י היראה נעשה כלי כדרי שיוכל לקבל אכן מי שהוא בגיאות ודומה לו שיוכל לקבל מהשי"ת הוא מקלקל ואינו יכול לקבל כלל וזהו ואיש תרומות לשון הרמה והתרוממות וגדלות יהרסנה כי הוא מהרס ומקלקל את המלאים כביכול ואינו יכול לקבל וזהו ואלין דינא די תסדר קדמיהון שהאדם לריך להתקרב להשי"ת ועי"ז יכול לבטל כל הדינים והמסטינים והמקטרגים האמת כי מה שהאדם לריך להיות שכל ונמאס בדעתו הוא מנד הגוף יען כי הוא חומר עב אבל מנד הנשמה הוא חלק אלוקי ממעל ולריך מנד הנשמה אדרבה להתקרב אל השי"ת בתעלומות כוחו וזהו וגילי כרעדה וזהו ואלין דינא די תסדר קדמיהון שלריך להתקרב אל השי"ת וזהו מכלה ומבטל כל הדינים ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולם היום:

ואלה המשפטים אשר תשים לפניו וכו' ותרגומו ואלין דינא די תסדר קדמיהון כתיב והאלקים עשה שיראו מלפניו היינו שכל בריאת העולם הי' בשביל ישראל שיראו מלפניו ועיקר היראה הוא יראה אמיתית היינו בגין דאיהו רב ושלט

שהוא חסד גמור כן לריך האדם
להעלות הדינים אל הקדושות וזה שאמר
התרגום ואלן דיניא די תסדר קדמיהון
שהוא חסד גמור:

פרעה משפטים

ואלה המשפטים אשר תשים לפניכם כו' עד לחפשי חכם. כתיב לך ה' הגדולה והגבורה והת' כו' עד בשמים ובארץ לך ה' הממלכה כי לריך לעבוד את ה' בכל הו' מדות כי יש בהם טוב ורע מדה"ח הוא מלך אהבה יש באהבה לאהוב את ה' אהבה רבה. ולאהוב כאו"א מישראל במס"כ ולאהוב מזות ומע"ט וכן יש בהיפך אהבה זרה תאוות אכילה ושתי' ומשגל ושאר תאוות ר"ל וכן במדת הגבורה יש התגברות והתחזקות להשי"ת ולכבוש את יצרו דווקא הנוול ממע"ט שלו כי הענין מה שאחז"ל לעתיד לבוא מראה הקב"ה ללדיקים גדמה להם כהר ולרשעים גדמה להם כקורי עכביש הענין הוא תמוה כי הבי"ת חפץ חסד הוא והשטן אשר הוא כהר גדול מראה להם כקורי עכביש כדי ליסרם אך הענין הוא כשאדם נעשה בר מזל נותנים לכל אחד ואחד בשוה בחי' יצ"ט נגד יזה"ר ואם האדם מתגבר בלבו היצ"ט אז בטל הבחירה כי היצ"ט מתגבר על היזה"ר ומאז והלאה נכנע היזה"ר תחתיו ואז לריך להוסיף לו עוד מעט יזה"ר כדי שיהי' בשוה עם היצ"ט שלא יתבטל אללו הבחירה ואחר כך כשמגביר עוד יצ"ט על יזה"ר ונתבטל שוב בחירתו לריך להוסיף לו עוד מעט יזה"ר כדי

עבדי שש שנים יעבדו היינו לעבד להשי"ת
בבחי' מלכות יאל לחפשי כי [איתא] אם
יגרו מתגבר עליו יזכור לו יום המיתה כי
לעתיד לבא יהי' הלבנה כאור החמה היינו
שיהי' ציטיל הארץ ויהי' רק התגלות לבן
לא יהי' מיעוט הירח הנעשה מבחי' קיטרוג
וזכו הפי' יזכור לו יום המיתה היינו שיהי'
לו מיחה ממש ולי"ט יהי' לו קיום נעד
לכן נריך לילך אחריו חשר הוא קיים
הנלחי ולא אחר הינה"ר שהוא יהי' כלה
ואזד וזהו ינח לחפשי שיהי' בחינתו גרילה
כמו שלעתיד לבא יהי' חי"ה חפשי מהינה"ר
רק מי הוא שיכול לעבד להשי"ת בבחי'
מלכות. חסם היינו רק הלדיק הדור הכגול
מנשמת כל הדור כמו משה שהי' כלליות
הדעת ובקש רק מחנת חסם כמו שכרש"י
על ואחזקן כי הוא בחי' מ"ה כמו שאמר
משה וגמנו מה כי כשארם הוא בבחי' מ"ה
יכול אז לעבד השי"ת במדת מלכיה
ע"כ.

חייב האדם לברך על הרעה כשם שמצדק
על הטובה כנ"ל וזהו הוד הוא מדת טובו
כמ"ס עוז ומדוה במקומו הוא מדת התגלות
והדר הוא לשון היפך כי הוד בהיפך אמוון
הוא דוח וכן בחי' יסוד כי יסוד הוא בחי'
משפיע וכשישראל עושים מע"ט המה
משפיעים שפע בכל העולמות וכן ח"ו
כשעושים מעשים רעים המה משפיעים שפע
להסב"א וכן יש בכל מדת ומדת רע וטוב רק
כשליך בר ישראל להתגבר על ידו ולעשות
כל המדות רק להשי"ת וזה נעשה בחי'
עבדי העובר ממקום למקום כי בכל יום
יום יולד לו מוחים חדשים. וזהו הפי'
כי תקנה עבד עבדי שש שנים יעבד
בשביעית יאל לחפשי חסם. כתיב אם
כבנים אם כעבדים וכשישראל עושים מלות
ומע"ט בלתי לה' לבדו המה בחי' בנים
ואם ח"ו עושים בהערובת הילה"ר מלות
ומע"ט הוא בחי' עבד. וזהו כי תקנה עבד
עבדי ר"ל שמבחי' עבד יאל לכנוס לבחי'

פרשה משפטים

ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם.
ותרגמו ואלין דיניא די תסדר
קדמיהון. ופירש"י לפניהם ולא לפני עכו"ם.
כתיב בראשית ברא' א' את השמים ואת
הארץ. הלוקים הוא בחי' גמול כי כשרלה
הקב"ה לברות את העול' למל' א"ע בלימאום
אחר למל' התלכשות אחר התלכשות בכדי
להאיר לכל העולמות ומה נמלא דינים בעולם
אלקים הוא בחי' דין כמובן מכאן אשר

ירשיעון אלקים כשעוזר השי"ת שישראל
עושין תשובה נתמעטו הלמומין כי הלמומין
נעשו מחסדי הבו"ת בכדי שיאיר לכאז"א
למקומו הנמוך וכשעושין תשובה נתקדשו
להשי"ת וממילא אין לריך כ"כ לימאום כי
נתקרב הדחוק וזהו המתקת הדינים כשרשם
וזכו ואלין דיניא די תסדר קדמיהון היינו
לשרשם פ"י תשובה לפניהם ולא לבני
עמי"ם כי דיני התורה ע"י וזהו דברי רש"י

רָאוּ וְאָחֲכָ כַּשֶּׁהָאֵדָם מִקִּיָּם מַלְוֹת ה' בְּאִמּוֹנָה כִּרְאוֹי אִזּוּ וְנִשְׁמַע עוֹזֵר לֹו הַשִּׁי"ת שָׂבָא לַהֲשִׁגָּה וּלְהַבִּין רָאוֹן הַבּוֹרָא ית' וְטַעַם הַמַּלְוֹת אֲבָל לַהֲבִין מִקּוֹדֶם טַעַם הַמַּלְוֹת בַּהֲשִׁגָּה וּמִקִּירָה וְאָחֲכָ [לַעֲשׂוֹת] זֶה אֵינוֹ יִכּוֹל לַהֲיִיֹּת וְזֶהוּ מִי גִילָה רַז זֶה לִבְנֵי שְׁמַלְאֲכֵי הַשֶּׁרֶת מִשְׁתַּמְשֵׁין בּוֹ הֵייוֹ דְּכַתִּיב לַחֵם אֲבִירִים אֲבָל שֶׁהַתּוֹרָה וְהַמַּלְוֹת נִקְרָאִים מִזּוֹן לְגוֹף הָאֵדָם כְּמוֹ כֵּן הַתּוֹרָה וְהַמַּלְוֹת הֵמָּה מִזּוֹן הַמַּלְאֲכִים וּמִזּוֹן הַנֶּפֶשׁ רֹחַ וְנִשְׁמָה וְכַנּוּ שְׂבִמּוּן רוּדֶף הָאֵדָם אַחֵר הָאֲכִילָה סָתֵם לֹאכּוֹל וְאָחֲכָ כַּשֶּׁאֲכּוֹל אִזּוּ בָא לִידֵי טַעַם לִידַע אֵיךְ הַמֶּאֱכָל הִגָּאֵהוּ וְהִחִי' אוֹתוֹ כִּכְּ הַמַּלְאֲכֵי הַשֶּׁרֶת בְּמִזּוֹן שְׁלֵהֶם שֶׁהוּא הַתּוֹרָה וְהַמַּלְוֹת רוּדֶפִין לַעֲשׂוֹת רָאוֹן הַבּוֹי"ת בְּלִי שׁוֹם הַשִּׁגָּה וְטַעַם רַק בְּאִמּוֹנָה שְׁאֵמֵר וְנִשְׁמָה רָאוּ וְאָחֲכָ כַּשֶּׁעוֹשִׁין הַמַּלְוֹת אִזּוּ בָאִין לִידֵי הַשִּׁגָּה לַהֲבִין וּלְהַשִּׁיג רָאוּ וְיִת' בְּהַמַּלְוֹת וְזֶה מִי גִילָה רַז זֶה לִבְנֵי שְׁמַלְאֲכֵי הַשֶּׁרֶת מִשְׁתַּמְשֵׁין בּוֹ שְׁאֵמֵר גְּבוּרֵי כַח עוֹשֵׂי דְבָרוֹ לַשְׁמוּעַ בְּקוֹל דְּבָרוֹ שֶׁמִּתְחַלֵּה הֵם עוֹשֵׂי דְבָרוֹ בְּלִי הַשִּׁגָּה רַק בְּאִמּוֹנָה בְּלִבְדּוֹ וְאָחֲכָ בָאִים לַשְׁמוּעַ הוּא לִשּׁוֹן הַבִּנָּה בְּקוֹל דְּבָרוֹ שְׁאֵמֵר שְׁעוֹשִׁין הַמַּלְוֹת בָּא לַהֵם הַשִּׁגָּה לַהֲבִין טַעַם וְרָאוֹן הַמַּלְוֹת כִּי מִן כָּל מַלְוָה נַעֲשֶׂה [לְיִשְׂרָאֵל] וְנִשְׁפַּע עֲלֵיהֶם מוֹחִין קִדִּישִׁין לַהֲבִין וּלְהַשִּׁיג רָאוּ וְיִת' :

ז"ל שֶׁכֹּה"פ יֵהִיו הַמַּלְוּמוֹן עַפ"י דִּינֵי הַתּוֹרָה לְבָל יִגִּיעוּ הַמַּלְוּמוֹס לַסֵּטְרָא דֵּר מִיָּן שְׂקָל הוּא בְּחִי' אֲלֻקִּים כִּי שְׂקָל הוּא מִדָּה וּמִשְׁקָל וּמִשְׁקָל כַּשֶּׁקֶף אֶחָד יוֹרֵד לַמַּטָּה כֶּף הַשֵּׁנִי נִגְבָּה מִמִּילָא לַמַּעֲלָה וְזֶהוּ פִי' אֹרֶךְ פְּנִיךְ עֲלִינוֹ אֲדוֹן נֶשָׂא כַּשִּׁשְׁפִּיעַ עֲלִינוֹ הַשִּׁי"ת חֶסֶד וּרְחֻמִּים נוֹכַח לַהֲגַבִּי' כָּל הַמַּלְוּמוֹס לַמַּעֲלָה. וְזֶהוּ וְשְׂקָל אֶשָּׂא וְכִכְ"ל הַשִּׁי"ת אֹמֵר שְׁאֵנוּ נִגְבִּיהַ מִקּוֹדֶם כָּל הַמַּלְוּמוֹס וְאָחֲכָ יִשְׁכִּיעַ עֲלִינוֹ חֶסֶד וּרְחֻמִּים וְאֵנִי אֹמֵר שְׁאֵין בָּנוּ כַח עַ"כ הַשִּׁי"ת יִשְׁפִּיעַ עֲלִינוֹ חֶסֶד וּרְחֻמִּים מִקּוֹדֶם וּמִמִּילָא כַּשִּׁירְבוֹ הַרְחֻמִּים לַמַּטָּה מִגְבִּי' כָּל הַמַּדּוֹת הַמַּלְוּמוֹס כְּדֶרֶךְ הַמִּשְׁקָל כַּשֶּׁקֶף אֶחָד יוֹרֵד מִגְבִּיהַ הַשֵּׁנִי .

בְּשִׁיעָה שֶׁהִקְדִּימוֹ יִשְׂרָאֵל נַעֲשֶׂה לַנִּשְׁמָע אֵמֵר הַקִּבְ"ה מִי גִילָה רַז זֶה לִבְנֵי שְׁמַלְאֲכֵי הַשֶּׁרֶת מִשְׁתַּמְשֵׁין בּוֹ וְקִשָּׁה לְבִאֲרִיהַ אֵיךְ יִכּוֹלִין לַעֲשׂוֹת קוֹדֶם שְׁמוּעִין וְגַם הֵלָא כְּתִיב כָּל אֲשֶׁר דִּבֶּר ה' נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע. וְנִרְאָה מִזֶּה שֶׁהַדִּיבּוּר מוֹכֵרָה לַהֲיִיֹּת קוֹדֶם הַעֲשִׂי'. וְעַ"כּ מוֹכֵרָחִין אֵנוּ לֹמֵר כַּשֶּׁנֶּשְׁמָע הוּא מִלְשׁוֹן הַבִּנָּה כְּדִכְתִּיב שְׁמָעוּ שְׁמוּעַ וְאֵל תִּבְּיֹו וּלְזֹאת הִקְדִּימוֹ יִשְׂרָאֵל נַעֲשֶׂה לַנִּשְׁמָע שֶׁמִּקּוֹדֶם לִרְיָךְ אֵדָם לַעֲשׂוֹת מַלְוֹת ה' בְּלִי שׁוֹם הַשִּׁגָּה וּבְלִי שׁוֹם מִקִּירָה וְהַבִּנָּה רַק בְּאִמּוֹנָה פְּשִׁטוֹת שְׁאֵמֵר וְנִשְׁמָע

פִּרְשָׁה תְּרוּמָה

מִלְשׁוֹן הַפִּרְשָׁה כְּתִרְנוּמוֹ. אֹמֵר אֵנִי כְּתִיב בִּרְאשִׁית דְּבָרָא אֲלֻקִּים בְּשִׁבְלֵי יִשְׂרָאֵל שְׁנִקְרָאוּ רִאשִׁית

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה אֲמַר וַיִּקְחוּ לִי תְּרוּמָה. פִּירֶשׁ"י לִי לִשְׁמִי. תְּרוּמָה

ראשית ובשביל התורה למלם כביכול אורו ית' שיהי' ביכולת לקבל ובעולם העשי' הנמלומים רק עד שאינו ניכר האור בהתגלות ואם כי ולתה מחי' את כולם כתיב ולולא חייתו ית' לא הי' שום קיום אך הוא בהסתתר ולמנוס וזה ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. בתוכו לא נאמר אלא בתוכם שלריך לעשות הכנה בחי' מקדש בתוך לבו ואז אהל שכן באדם ושכנתי בתוכם בחוץ לבות בני'. ויקחו לי תרומה ויש שני פירושים א' הפרשה ואחד מלשון התרומיות היינו בחי' סו"מ וע"ט להיות מקודם בבחי' הפרשה להאמין בהבגה פרטיות ולסור מרע מכ"ד ואח"כ וע"ט בא לבחי' תרומה ההרוממות לזך מוחו ולבו לה' לבדו בכל מעשיו ואז אין נריך להיות נייטוס כ"כ כי כמו שהוא מכין עלמו בלב ומוח בזיכרון לקבל אור הקדושה בן השי"ת משרה בו שכינתו ואינו לריך לזימלום רב כי אני לדודי ודודי לי והענין הוא כי כל נפש מישראל הוא חלק חלקי ממעל כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו וע"כ ע"י טהרתם וחכום לקבלת אור השי"ת בקל להשרות בהם קדושתו ית' בלי הסתר כ"כ וכן יכולין לומר לי לשמי שחקראו אתם

ליקח לי לשמי שיהי' בחי' אני לדודי ודודי לי וזהו שבתורה שכתב כתיב תרומה ובתרגום הפרשה כי בתורה שכתב בחי' מ"ע כדכתיב ואתה תרעך כמון ובתורה שבעל פה איתא בלשון התרגום מה דמי לך לחברך לא תעבד מבחי' ל"ת וזה ענין הפרשה בחי' ל"ת סו"מ ולזה בא לבחי' התרוממות בחי' ע"ט מ"ע ובאם מקדש מוחו ולבו אז נעשה בחי' משכן אני אומר ויקחו לי תרומה תרומה מלשון ראשית כדכתיב ראשית חכמה יראה ה' ומקודם הכל הוא קבלת עומ"ש ויש חכמה בראש וחכמה בסוף כי כתיב בראשית ברא חלקים בחי' מלום ויראה ראשית חכמה יראה ה' אבל להדיק שמזכך מדותיו יכול לעבוד לה' בבחי' כולם בחכמה עשית וגם העולם העשי' הגשמיות להעלות לה'. וזהו מאת כל איש אשר ידבט לבו שמזכך לבו ועובד בכל המדות לה' תקחו את תרומתי וזהו להדיק אבל אדם שאין עדיין בבחי' זו לבא לחכמה עלאה יראה ההרומה אשר תקחו מאתם זהב יכסף ונחשת הוא לריך לעבוד לה' במלות מעשות נדקה וכן שאר המנות לעשותם להשם יתברך :

ארבע פרשיות

כנגד ד' אותיות הוי' ב"ה ד' אותיות הרמזים ובכל כרעה מהד' כרשיות מאיר אות אחת מד' אותיות הוי' ב"ה וכשאדם מטהר ומקדש א"ע נעשה כלי להשראת השכינה

אמר ענין ד' פרשיות אמר בשם להדיקים שהם אמרו שבד' פרשיות יכול כל אחד ואחד מישראל לראות את עלמו עם הקב"ה והענין הוא שהד' פרשיות הם

שיוכל כל אחד ואחד לעשות שום הכנה
היינו לקדש ולטהר א"ע שיהי' כל אחד
מוכן לקבל עליו השפעת השכינה והקדושה
ברוך הוא בודאי יהי' שופע עליו
כנ"ל :

השכינה עליו וע"כ אנו מחפלים אור
פניך עלינו ארון נשא רק שאין אני
יודע איך מבקשים בלי שום הכנה לא
דיי שאינם נבדלים מן התאוות הם
משוקעים בתאוות וכשיעזור לנו השי"ת

ר"ת אדר

אדר מרבין בשמחה היינו באמונה שיוכל
להאמין באמונה שלימה שבבודאי יעזור לנו
השי"ת תיכף ומיד .

בזיין בחדר מת משרע"ה יבואו יום
נולד בכל יום יום יש משרע"ה
אבל לא נודע לאיש את קבורתו האין
הוא טמון

אחז"ל יליאת לדיק מן המקום עושה
רושם אומר אני מן המקום פי'
כשיולא נפש לדיק מן הגוף עושה רושם
ורישומו כיכר ע"כ כשצא הא"ל שלו נתעורר
הרשימה הנ"ל ויולא אור גדול לעולם ומי
שהוא חכם יכול לדבק [א"ע] באותו אור ויוכל
לעשות אותן השפעות בעולם שעשה הלדיק
בחיים חיותו בזה העולם וזשחז"ל כל המניח
בן לדיק כאלו לא מת לפי שהבן לדיק יודע
לדבק א"ע בשורש הרשימה שנשאר בזה
העולם שנתעורר ביה"ל [ומוריקים] לעולם כל
אותן השפעות ועיקר עבודת הלדיק האמת
להשפיע לעולם כל השפעות טובות ולעשות
יחודים ותיקונים בעולמות עליונים וכיון
שע"י אותה הרשימה נעשו אלו ההשפעות
והיחודים הרי הוא ממשי כחי בעולם הזה :

ענין ר"ת היא התמעטות הירח ומידושה
כשהוא בהתמעטות הוא נתחדשה
וזהו היא ירידה לדרך עלי' והיא בחי' אבן
מאסו הבונים כשאבן מאסו הבונים אותו .
היתה לראש פנה וכן הוא התנהגות העולם
עם ישראל כשהם בשפלות גדול אז הם
לריכים להאמין באמונה שלימה שבבודאי
תיכף יושעין מלרה לרוחה וזהו ענין ר"ה
אדר כי יש י"ב חדשי שנה וכנגדם י"ב
לרפי הוי' שכל חודש מאיר לירוף אחד
ובר"ח ניסן מאיר שם הוי' כסדרן וע"כ
הוא מקור הרחמים ובכל חודש שנתרחק
מר"ח ניסן מאיר הלירוף שלא כסדרן ביותר
ובחודש אדר שהוא חדש האחרון מאיר
לירוף להיפך מניסן ולריך האדם להאמין
שתיכף יהי' חודש ניסן והיינו משנכנס אדר
מרבין בשמחה שתיכף יהי' ניסן מקור הרחמים .
עוד משנכנס אדר מרבין בשמחה שמקור
השמחה הוא אמונה ואיזה האמונה
שיאמין כשגוברין הגלות בעולם ר"ל יאמין
שבבודאי יעזור לו השי"ת תיכף כמ"ש עמו
אנכי בלרה היינו אנכי כביכול ג"כ בלרה
ואנכי הוא מקור הרחמים וזהו משנכנס

